

Terörizmin ardında kim var?



TKP YAYINLARI



Kurt İzinden

iona Andronov

BASIM TARİHİ: Eylül 1983

Önsöz

Paul Henze... "Ağca Bulgar ajanıdır" savını ilk öne süren kişi... 12 Eylül 1980'den sonra sık sık Türkiye'ye gelen bu kişi aynı zamanda "Ermeni terörünün ardında Sovyetler Birliği vardır" savını da ilk öne süren kişidir... Boyalı basının "terör uzmanı" diye tanıttığı bu kişi CIA görevlisidir ve uzun yıllar Türkiye'deki CIA şefi olarak çalışmıştır.

Sovyet gazetecisi Yona Andronov "Literaturnaya Gazeta" da "Kurt İzinden" başlıklı yazı dizisi yayınladı. Bu yazı dizisinde, sözkonusu Paul Henze'nin, hem Abdi İpekçi'nin öldürülmesinde hem de Papa'ya yapılan suikastta parmağının olduğu somut kanıtlarla ortaya konuyor. Faşist Ağca'yı Pentagon'un savaş planlarına bağlayan ipler gözler önüne seriliyor.

Bu broşürde bu yazı dizisinden yapılmış geniş bir derlemeyi bulacaksınız. Demokratik Alman bilim adamı Dr. Norbert Madloch'un aylık Horizont dergisinin 18-1983 sayısında yayınlanan "Terörizm Emperyalist Çatışma Politikasının Bir Aracıdır" başlıklı makalesini broşüre eklemeyi yararlı gördük.

"Terörizmin ardında kim var?" Bu sorunun yanıtını halkımıza göstermek, bugün her zamankinden daha büyük önem taşıyor. Dünyanın terörizm halkımızın binlerce evladına kıydı. Sonra "terörizmi önleyeceğiz" yalanlarıyla erke el koyan cunta, onun onbinlerce evladını daha zindanlara doldurdu, işkence odalarında idam sehpalılarında, sokak ortalarında barbarca öldürdü, ülkemizde dünyanın en terörist rejimlerinden birini kurdu. 12 Eylül öncesindeki terörizmin de faşist cuntanın terörünün de baş destekçisi olan Amerikan emperyalistleri ve işbirlikçileri şimdi de, halkı savaş serüvenlerinde toptan kırdırmaya hazırlanıyorlar. Ağzlarında gene aynı yalan: "Terörizme karşı önlem alıyoruz."

Papaya sıkılan kurşun ile cuntanın yataklığını üslendiği Amerikan "Çevik Kuvvet"inin, Perşhing-Cruise Amerikan ölüm roketlerinin, Metris'te, Mamak'da, Diyarbakır cezaevinde bitmek bilmeyen işken- celerin arasındaki somut bağı, Amerikan emperyalizminin ve işbirlik- çilerinin bencil çıkarlarını tüm halkımıza göstermek her yurtseverin görevidir.

Terörizme ilişkin gerçekleri halkımıza usanmadan açıklamalıyız. Ta ki tüm acılı analar, onların acısını paylaşan yüzbinler, tüm halk terörizmin ardındaki can düşmanını görsün, tüm parmaklar Vaşington' daki nükleer teröristleri göstere. Her türlü terörizmi yenmenin tek yolu budur.

Bu broşür buna yardımcı olmayı amaçlıyor.

TKP yayınları

OLAYIN TARİHÇESİ: OLGULAR, GERÇEKLER VE YALANLAR

İki yıl önce Roma'da Papa'ya karşı bir suikast düzenlendi. O zaman İtalyan polisi, Papa'ya ateş açanın profesyonel terörist, politik görüş- leri bakımından bir neofaşist olan Mehmet Ali Ağca adında bir Türk olduğunu açıkladı. Ağca, Türkiye'de faşist MHP'nin, kendisinin görüşlerini paylaşmayan ve bunlara karşı savaşanlara karşı özel olarak politik cinayetler işlemek amacıyla kurduğu ve askerileştirilmiş bir örgüt olan bozkurtların üyesiydi. Ağca, 1979'da İstanbul'da liberal- burjuva gazetesi olan "Milliyet" in başyazarı Abdi İpekçi'yi öldürdü. Olaydan belli bir süre sonra katil yakalandı ve idama mahkum edildi. Ama bozkurtların elebaşları onu İstanbul cezaevinden kaçırdılar. Ağca, 1980 yılında, Roma'daki ifadesinden anlaşıldığına göre, sahte bir pasaporta Bulgaristan üzerinden Batı Avrupa'ya geçti ve 9 ay boyunca Avusturya, İsviçre, İspanya, Belçika, Danimarka, Fransa, İngiltere ve İtalya'yı gezip dolaştı.

Yurtdışına kaçan bu bozkurt, hiçbir legal gelir kaynağı olmadığı, hiçbir yerde çalışmadığı halde, Batı Avrupa'nın en lüks otellerinde kaldı, en lüks lokantalarda yiyip içti. O, İtalyan savcılarının hesap- larına göre, sadece otel ve yol parası olarak 50 bin doların üstünde para harcadı. Türkiye'de 1980 Eylülünde generallerin hükümet dar- besini yaparak, MHP başları da dahil, bu partinin tüm ileri gelenlerini tutukladıkları, parasal fonlarına elkoydukları ve Avrupa'da bulunan Ağca'nın Türkiye'den parasal destek görmesi olanağının ortadan kal- dırıldığı hesaba katılırsa, bu durum çok daha düşündürücüdür. 13 Mayıs 1981'deki Papa'ya suikaste, bu terör eylemine kadar, Ağca'ya bu ka- dar para nereden sağlanmıştı?

Bu kilit sorun, ne yazık ki, Ağca'nın 1981 Temmuzunda Roma'da yargılanması sırasında da açıklığa kavuşmamıştır. Sanık tek başına hareket ettiğini söylemişti. Sorgu yargıçları, bu paranın nereden sağlandığını gerçekten öğrenmek zahmetinde bulunmamışlardı. Duruşma, insanı hayretler içinde bırakacak kadar alelacele, çok üstünkörü bir biçimde yapılmış, sadece 72 saat içinde Ağca ömür boyu hapse mahkum edilmişti.

Bundan sonra yarım yıl bu Ağca davası Batı'da unutuldu. Amerika'dan, Beyaz Saray'dan, Sovyetler Birliği'nin uluslararası terörizmi kışkırttığı yollu yeni antikomünist uydurmalar piyasaya sürülmezden önce bununla kimse ilgilenmiyordu. Papa'ya saldırıyı antikomünist yönde yorumlamayı ilk kez CIA'nın Türkiye'de görev yapmış eski ajanlarından Paul Henze başlattı. Henze, 1981 yılının Ocak ayında "Atlantic Community" dergisinde sansasyonel bir haber yayınladı. Ağca'nın sözde Türkiyeli bir neofaşist değil, bozkurt kılığında hareket eden "aşırı solun bir gizli ajanı" olduğunu söyledi ve "Sovyet ajanı" diye de ekledi. CIA buna ne gibi kanıt gösteriyordu? Paul Henze'nin bu yazısında tek bir kanıt yoktu. Sadece kışkırtma nitelikli bir satır yer alıyordu. O da şuydu: "Öğrenildiğine göre Ağca 1980 yılında bir süre Bulgaristan'da kalmıştır." CIA'nın başlattığı bu karaçalma, Batı'da günümüze kadar sürdürülen çeşitli antisovyetik yalanların temelini oluşturdu.

Bulgaristan'a karşı CIA'nın başlattığı bu karaçalmaya, en başta onunla öteden beri sıkı işbirliği içinde olan SİSMİ ve SİSDE gibi İtalyan istihbarat servisleri katıldılar. Bunlar kendi adamlarını cezaevindeki Ağca'nın ileride yeni itiraflarda bulunmasını hazırlamakla, cezaevinde bunun provasını yapmakla görevlendirdiler. İtalyan "Espresso" dergisinin yazdığına göre SİSMİ'de binbaşı Petruçelli ve SİSDE'den Bounagura, Ağca'nın bulunduğu koğuşa geldiler, Ağca'ya kendileriyle işbirliği yapmasını önerdiler, işbirliği yaparsa cezasının 10 yıla indirileceğini söylediler. Bu sırada İtalyan İçişleri Bakanı Ronoli de "New York Times" gazetesinin yazdığına göre, CIA'nın Roma'daki temsilciliğine gizlice şunu bildiriyordu: "Biz Ağca'ya artık kendisini ayrı koğuşa tutmak istemediğimizi bildirdik." Bu Ağca'nın diğer katillerin bulunduğu bölüme getirilmesi demekti ve burada Ağca'yı öldürebilirlerdi. İşte bu korku, Ağca'yı Bulgarlarla ilgili yalanları söylemek zorunda bıraktı.

Cezaevinde bozkurtu ehlileştirme, eğitime, tehdit ve vaadlerle sürdürüldü. Gizli istihbarat servisinde görevli kişiler, Ağca'ya İtalya'da bulunan Bulgar vatandaşlarının resimlerini gösteriyor, dış görünüşleri, onlar hakkında topladıkları biyografik bilgileri, adreslerini, telefon numaralarını, otomobillerini anlatıyor ve tüm bunları Ağca'ya ezberletiyorlardı. O günlerde tüm bu senaryoyu Washington'la uyumlaştırmak için, Ağca'nın sözlerine dayanarak Bulgarları suçlayan savcı Ilario

Martella, görüşmeler yapmak üzere ABD'ye gitti.

Yine o günlerde CIA'nın Türkiye'deki eski temsilcisi Paul Henze, CIA elebaşlarının verdikleri görev üzerine Ağca'ya gerekli kanıtları toplamaya girişti. Washington'dan Roma'ya geldi, Türkiye'ye gitti, İstanbul ve Ankara'da incelemeler yaptı. Henze'nin topladığı bu sözümlere kanıtlar, yani yalan ve uydurmalar, ilk kez Amerikan NBC televizyonunda yayınlandı.

Bundan sonra tüm burjuva gazeteleri, radyo ve televizyonları hep bir ağızdan Sofya ve Moskova'ya karşı azgınca bir saldırıya geçtiler. Bunları ABD Başkanı'nın danışmanlarından Richard Pipes, eski Dışişleri Bakanı Kissinger, Ulusal Güvenlik Danışmanı Brezinski, CIA'nın eski genel müdürü Helms açıkça destekliyorlardı. Başkan Reagan CIA'ya "Ağca olayı"nı her araçla "komünizme karşı haçlı seferi"ni sürdürmek için kullanmaları yönünde emir verdi.

Ağca'nın öne sürdükleri, somut olaylarla, gerçeklerle karşılaştırıldığında, her şeyin yalan üzerine kurulduğu kesin biçimde kanıtlanıyor. Örneğin, Amerikan çevreleri, Ağca'nın Papa'ya ateş açtığı tabancayı Sofya'da aldığını söylerken, gerçekte Interpol, Ağca'nın bu tabancayı 1981 ilkbaharında Milano'da başka bir bozkurtan, Ömer Bağcı'dan aldığını, Ömer Bağcı'ya ise tabancayı Türkiyeli faşistlere gizlice silah sağlayan Avusturyalı neofaşist Horst Grilmayer'in sağladığını açıkladı. Böylece bir yalan daha ortaya çıktı. Bundan önce Ağca'nın Antonov'un sakalı biri olduğu, İngilizce konuşarak anlaşıkları yolundaki yalanlar da ortaya çıkmıştı. Ne var ki, bu karaçalma merkezleri bunlara hiç aldırmadan yeni yeni yalanlar üretmeyi sürdürdüler. Papa Polonyalı olduğu ve Polonya'daki Solidarnoş'u desteklediği için Moskova 1979'da Bulgarlara Papa'yı öldürme görevi verdi, dediler. Ne ki Solidarnoş, 1980'de ortaya çıkmıştı. 1979'da böyle bir gelişme olacağını kim kestirebilirdi? Bu çok açık yalanı değiştirmek için Paul Henze, CIA'de görevli meslekdaşı Claire Sterling'e Amerikan "Readers Digest" dergisinde başka bir yalan ileri sürmesini önerdi. Ve Sterling, Ağca'ya Papa'yı öldürme görevi, Batı Avrupa'ya geçerken Bulgaristan'da 1980 Temmuzunda verildiğini yazdı. CIA bu kez de yanılmıştı. Solidarnoş 1980 yılının Ağustos ayında kurulmuştu.

Ne var ki, bu yalan ifadelerine dayanarak İtalyan savcısı Martella'nın kararıyla hiçbir suçu olmayan Bulgaristan vatandaşı Antonof aylardır tutukludur. Ayrıca bu olayla ilgisi olduğu söylenen ve Bulgaristan'da gözaltında bulunan Bekir Çelenk kimi çevrelerin "bu iğrenç oyunda kendisini bir piyon olarak kullanmak" istediklerini söylüyor. Bu çevrelerin kendisinin iş ortakları olan ve aynı zamanda Federal Alman gizli polisinde çalışan Atalay Saral ve ABD gizli istihbarat servisine bilgi veren Henri Arsan tarafından kendisiyle ilgi-

li bilgileri edindikleri ve şimdi bunları kendisine karşı kullandıklarını söylüyor.

Bulgaristan vatandaşı Antonof, dürüst tutumuyla emperyalist çevrelerin planlarını bozuyor. CIA'nin tutuklanan Antonof'un suçlu olduğunu kanıtlama çabaları fiyaskoyla sonuçlandı. Antonof'un serbest bırakılması ise, Washington'un politikasında daha bir dizi çöküntüye yol açacaktır. Beyaz Saray'ın uluslararası terörizmin Sovyetler Birliği'nce desteklediği yollu yalanı daha açık biçimde ortaya çıkacak, antisovyetik kampanya tehlikeye girecektir. ABD yönetimi, Papa suikastini, katolikleri komünistlere karşı kışkırtmak ve özellikle son zamanlarda ABD'nden İtalya ve Federal Almanya kadar birçok ülkede katolik dinine bağlı milyonlarca insanı ve din görevlisini, sosyalist görüşleri savunan insanları sıralarında birleştiren geniş barış hareketlerini bölmek için kullanıyor. Batı Avrupa'da bu barış yandaşlarının birlik ve dayanışması, buraya yeni Amerikan nükleer roketleri yerleştirme planları önünde başlıca engeldir. Kısacası CIA'nin çatıştırdığı "Ağca olayı" Reagan yönetiminin politikası için gerekli bir araç haline, tehlikeli bir araç haline gelmiştir.

Bundan ötürü Ağca'nın akıl hocalarını ve onu koruyanları ortaya çıkarmak, bir gazetecilik tutkusu, bir dedektiflik konusu, bozkurtu arayıp bulma bir serüvencilik hevesi değildir. Bu, politik bir zorunluluktur.

... İstanbul'a bu ilk gelişim değil. Gazeteci olarak İstanbul'a önceleri birkaç kez gelmiştim. İstanbul'a ilişkin anılarımı tazelemeye çalışırken, onun insan dolu sokaklarında, yol kavşaklarında, geçitlerde, duraklarda otomatik silahlı askerlerin, polis panzerlerinin ve askeri araçların dolaştığı dikkatimi çekti. 12 Eylül 1980'deki askersel darbeden bu yana Türkiye'de sıkıyönetim uygulanıyor. Sabahın erken saatlerinde sabah gazetelerini satmaya başlayan çocuklar duruşma, yeni tutuklama, idam haberlerini, üniversiteden yeni atılan profesörlerin adlarını yüksek sesle duyuruyorlar. İstanbul'da İngilizce çıkan "Turkish Daily News" gazetesinin sayfalarını karıştırırken "Eylül 1980'den bu yana idama mahkum olan 42 kişinin idam kararı infaz edildi" başlıklı haber dikkatimi çekti.

Bugünün Türkiye'sinde politikacılıktan sonra gazetecilik de kolay bir iş değil. Gazeteler, basın, yayın organları sıkıyönetimin sıkı denetimi altında bulunuyor. Askeri yönetimin hoşuna gitmeyen yazılardan, yorumlarından ötürü gazeteciler hapse atılıyor. Para cezasıyla kurtulanlar, hapse atılanlara kıyasla daha şanslı sayılıyor. Ne ki, her iki şık da bir yabancı gazeteci olarak benim için hiç de çekici değildi. Ve sanıyordum ki, Türkiye'yi yöneten generaller açısından, benim yapacağım röportajcılık araştırmaları politik değil, tarihsel nitelikte olacaktır. Zira onlar erke 1980'nin sonbaharında el koymuşlardı, beni ilgilendiren İstanbul olayları ise 1 Şubat 1979'da meydana gelmişti.

Sözkonusu olay, varlıklı kişilerin modern denilebilecek konutlarda oturduğu İstanbul'un bir semtinde meydana gelmiştir. Bu semtte seyyar satıcıların bağırışları, vapurların kulağı rahatsız edici düdük ve siren sesleri duyulmuyor, İstanbul'un öbür semtlerindeki trafik kargaşası da burada görülüyor. Bu semtte sokak köşelerinde yığınla dilenciye, dağ gibi yığılmış çöplüklere de rastlanmıyor.

İstanbul'un öteki sokaklarına kıyasla temiz sayılan "Karakol" sokağında ilerliyorum. "Abdi İpekçi" sokağının keşiştiği yerde elimdeki pusulada yazılı adrese yöneliyorum. Abdi İpekçi, İstanbul'un tanınmış gazetelerinden "Milliyet" in başyazarıydı. "Karakol" sokaktaki bir apartmanda oturuyordu. 1 Şubat 1979'da, akşamın karanlığında "Milliyet" gazetesi merkezinden arabasıyla evine dönerken, köşeyi dönmek için frene bastığı an, Abdi İpekçi'ye yöneltilen silahlar ateşleniyor. Tanınmış gazeteci ve yazar İpekçi, kanlar içinde olay yerinde can veriyor.

Kısa bir süre sonra Türk polisi, "ülküçüler" adlı neofaşist örgütün üyesi katil terörist Mehmet Ali Ağca'yı tutukluyor. Sorgusu sırasında terörist Ağca, Abdi İpekçi'yi öldürdüğünü itiraf ediyor. Sonra askeri cezaevinden kaçırılıyor ve 13 Mayıs 1981'de İtalya'da Papa 2. Jean Paul'e iki el kurşun sıkarak Papa'yı ağır yaralıyor ve olay yerinde yakalanıyor. Akla şu soru geliyor: Ağca'nın işlediği bu iki cinayet arasında politik bir bağ var mıdır?

Teröristleri kim "ehlileştiriyor?"

İstanbul, iki anakarayı, yani Avrupa ile Asya'yı birbirine bağlayan tek büyük kenttir. Avrupa kesiminde kentin en önemli tarihsel ve turistik yerleri bulunuyor. Ama, Asya kesimindeki Kartal-Maltepe askeri cezaevi, ünlü olmasına karşın turistik bir yer sayılmıyor. İşte bu askeri cezaevinden, tam yedi koruma ve kontrol noktasını aşarak, bir subay üniforması içinde İpekçi'nin katili Ağca kaçırılıyor. Tereyağından kıl çekercesine kaçırılan terörist Ağca, bir gün sonra, yani 26 Kasım 1979'da, "Milliyet" gazetesine, kendi el yazısıyla bir "mektup" yolluyor ve başyazarını katlettiği "Milliyet" gazetesinde bu "mektubu" nun mutlaka yayınlanmasını istiyor. "Ben Papa'yı mutlaka öldüreceğim" diyen Ağca, mektubunda bundan sonraki kurbanının Vatikan'ın başı Papa olacağını bütün dünyaya ilan ediyor ve gizlice Batı Avrupa "seyahati" ne çıkıyor.

Bu olaydan sonra, kaçınılmazlıkla şu soru akla geliyor: Katilin bundan sonraki niyetlerinden çok iyi haberdar olan Batı istihbarat servisleri ve polisi, terörist Mehmet Ali Ağca'yı, İtalya da içinde, dokuz aylık Batı Avrupa turnesi boyunca niçin yakalamadılar? Üstelik, Türk makamları daha o zaman Ağca hakkında tutuklama kararı verildiğini Interpol örgütüne bildirmişler ve tüm NATO üyesi ülkelerin

güvenlik ve istihbarat örgütlerine Ağca'nın fotoğraflarını göndermişlerdi.

Kimileri, gazeteci Abdi İpekçi'nin Ağca tarafından öldürülmesi olayını, yerli milliyetçilerin bu gazeteciye karşı kişisel düşmanlıklarının bir sonucu olarak nitelendirip ve Ağca olayını Türk makamlarını ilgilendiren bir olay sayıp, NATO üyesi Batı ülkeleri güvenlik ve istihbarat örgütlerinin Ağca olayını ciddiye almadıklarını ileri sürüyorlar. Peki ama, bu Türk "ülküci"lerin durup dururken ta İtalya ile ilgilenmeleri ve Papa 2. Jean Paul'u hedef seçmeleri nasıl açıklanabilir? Besbelli, böyle bir provokasyonu planlayanlar, gazeteci İpekçi'nin katili faşist Ağca'yı kendi amaçları için uygun bir araç olarak seçmişler, onu Kartal-Maltepe cezaevinden kaçırmışlar ve İtalyan polislerinin daha sonraları saptadığı gibi, eline 50 bin dolar vererek Batı Avrupa'ya aktarmışlardır.

Kimdir bu Ağca? Şimdi 25 yaşında olan Mehmet Ali Ağca, Malatya'nın bir köyünde doğmuştur. Lise öğrencisiyken faşist Milliyetçi Hareket Partisi'ne bağlı "ülküci" adlı terör ve cinayet örgütlerinden birine üye oluyor. Bu faşist partinin kurucusu ise albay eskisi Alparslan Türkeş'tir. Türkeş, İkinci Dünya Savaşı sırasında faşist Hitlerin Gestapo'suyla ilişki kurmuş ve Gestapo'nun Türkiye ajanlığını yapmıştır. Daha sonraları Türkeş, Türkiye'de nazizmin baş yordakçılarından biri olmuş, küçük burjuvazi, yıkıma uğrayan esnaf, umutsuzluk içindeki lumpenler, yozlaşmış kesimler ve özellikle bir kısım genç arasında nazizmin, ırkçılığın, pantürkizmin zehirli görüşlerini "ülküçülük" adı altında yayarak, bunları silahlı terör çeteleri biçiminde örgütleyerek, Hitler örneği politik erki ele geçirmeyi amaçlamıştır. 1970'li yıllarda Türkeş'in bozkurtları, tüm ülke ölçüsünde terör eylemlerini sürekli tırmandırarak, toplu kıyımlara varmış, binlerce ilerciyi, yurtsever genci, aydını, öğretmeni, öğretim üyesini, sendikacıyı, işçiyi, hatta sokakta önlere geleni katletmiştir.

İşte Ağca, daha 18 yaşında genç bir "kurtçuk" olarak elini kana bulamıştır. Üyesi olduğu "ülküci" terör örgütünün emriyle Malatya Lise öğretmeni katletmiştir. Ve bu "yigitliğinden" ötürü, yerel terör örgütünün şefleri Ağca'nın "ödüllendirilmesini" önermişlerdir. Ardından Ağca, yurtdışı yaşamın "nimetlerini tatmak" ve bu arada "biraz eğitim" görmek için Beyrut'a gönderiliyor. Roma'daki sorgusu sırasında Ağca'nın itiraf ettiği gibi, Beyrut'un güneyindeki bir eğitim kampında "40 günlük" eğitim görüyor. Ağca, bu gizli eğitim merkezinde kimlerin "eğitimci" olarak çalıştığını, bu eğitim merkezini kimin yönettiğini ve kendisinden başka Türkiye'den burada kimlerin bulunduğunu açıklamamakta direniyor. Sorgulama bu kerteye geldiğinde kesiliyor.

Konuya açıklık getirmek için biraz uzaklara, New York'a dönmek gerekiyor. Ben, "Literaturnaya Gazeta"nın muhabiri olarak New York'da çalıştığım birkaç yıl boyunca Türk "bozkurtları" hakkında

ilginç açıklamalara tanık oldum. "New York Times" gazetesi 1979 Aralık ayında şöyle bir haber yayınladı: Amerikan polislerinin sonbaharda elde ettiği bilgilere göre, "Oceanic International" adındaki bir ticaret firmasının sahibi olan Amerikan yurttaşı Frank Terpil, müzik aletleri ihracı adı altında Ortadoğu'da Amerikan yapısı silah ticareti yapmaktadır. Terpil, Beyrut'ta bir büro açarak, Beyrut'un güneyindeki bir gizli kampta yabancı uyruklu teröristlerin eğitimini dolgun ücret karşılığı yapmaya hazır olan Amerikan subaylarının ve Vietnam savaşına katılmış "yeşil bereli" birliklerde uzmanlaşan kişilerin burada görev almalarını sağlamaktadır. Terpil'in izine düşen New York polisi, Terpil'e bir tuzak kurmayı planlıyor ve suç üstü yakalamayı düşünüyor.

"New York Times"ın daha sonra yazdığına göre, yabancı müşteri kılıfına bürünen iki dedektif, iki buçuk milyon dolarlık silah pazarlığı için "Hilton" otelinde Terpil'den randevu almayı başarıyorlar. Yapılan görüşmede Frank Terpil, yabancı müşterilerin 2,5 milyonluk siparişini yerine getirme yolunda bir belge imzalıyor ve 56 bin dolarlık kapora alıyor.

Bu işlerde kendisine güvenilebileceğini kanıtlamak için Terpil, müşterileri kılığında dedektiflere Ortadoğu'daki marifetlerini anlatıyor. Terpil, Mısır cumhurbaşkanı Sedat'ın gizli polislerini, İran Şahı'nın Arap ülkelerindeki casuslarını, Uganda'daki İdi Amin'in cinayet mangalarını Amerikan yapısı silahlarla nasıl donattığını övünerek anlatıyor ve ekliyor: "Şimdi ise Türk bozkurtlarını silahlandırıyorum. Siparişler oldukça yüklü ve karlı... "Browning" marka otomatik tabancayı çıkarıyor ve "Türk müşterilerim işte bu silaha büyük rağbet gösteriyorlar" diyor. Bilindiği gibi, 15 ay sonra terörist Mehmet Ali Ağca "Browning" marka tabancayla Papa'ya ateş ediyor.

Ölüm tüccarı Terpil, silah ticaretinin çok iyi gittiğini, "uluslararası" ilişkilerinin genişlediğini, "alıcıların" bu silahlarla iyi iş gördüğünü böbürlene böbürlene anlatırken, elbette bu söylediklerinin gizlice teyp bandına alındığının farkında değildi. "Alış-veriş" işlemleri tamamlanmak üzereyken odaya dalan 8-10 polisi bir anda karşısında gören Terpil şaşırıp ve tuzaga düşürüldüğünü anladı. New York polisi bu "başarılı operasyonu" ertesi günkü gazetelerde ayrıntılı bir şekilde okurlara duyuruyordu.

Ne ki, polisin neşesi uzun sürmedi. Yakalanan Terpil yerine, onu yakalayan polisler sorguya çekildi ve birkaç gün sonra Terpil'in Washington'lu avukatı Philip Hirschkopf Amerikan basınına şu açıklamayı yapıyordu:

"Amerikan işadamlarından Mr. Terpil'in kurduğu ticaret şirketinin yasalara aykırı hiçbir faaliyeti yoktur. Onun firması Pentagon ile resmi anlaşmalar bağlamıştır ve Firma Amerikan gizli servisleri ve Federal Araştırma Büro'suyla sıkı işbirliği içindedir. Frank Terpil ayrıca, yurt dışında silah satma ruhsatına sahiptir. Gerek sözkonusu firma,

gerekse Mr. Terpil hakkında her hangi bir koğuşurmaya yer olmadığı yetkili makamlarca açıklanmıştır".

Ölüm tüccarı Terpil'in Washington'lu avukatı Hirschkopf'un sözünü ettiği "açıklama" ise adli makamlarca değil, CIA tarafından yapılmıştır. CIA'nın bu açıklamasına dayanarak "Washington Post" gazetesi Frank Terpil hakkında şu bilgileri aktarıyordu: "Terpil 6 yıl boyunca Pentagon'un istihbarat bölümünde çalıştı. Sonra, CIA'de görevli subay olarak 1965-1971 yılları arasında Yakın ve Ortadoğu ülkelerinde çalıştı. Bu alandaki başarısından ötürü CIA, Terpil'i ödüllendirdi ve Okyanus ötesi terör örgütlerine silah satış işlerini örgütlemekle görevlendirdi. Terpil'in Beyrut'daki ticaret şirketiyle Beyrut'un güneyindeki gizli kampta eğitilen teröristler arasındaki bağı bizzat CIA'nın o zaman ki başkanı Turner sağladı" New York gazetelerinden "Daily News" daha o zaman şöyle yazıyordu: "CIA başkanı Turner, dünyanın çeşitli ülkelerindeki terör örgütlerinin şefi, teröristlerin de başkomutanı sayılır..."

Turner terörizm alanındaki iş ortağı Terpil'i kurtarmaya çalıştıysa da New York savcılığı dava açtı. Ancak mahkeme Terpil'i kefaletle serbest bıraktı. Ve 1980 yazında Terpil ve ortağı George Korkal yine Beyrut'a postu serdiler.

Ancak, Terpil'in Türk bozkutları hakkında söyledikleri ve bunlara çok sayıda silah satıldığını açıklaması CIA şeflerini iyice rahatsız etmişti. CIA'nın kirli-kanlı işlerini Terpil'in ileride açıklamaya devam edebileceğini düşünen Amerikan makamları Terpil'i "giyaben" 50 yıl hapse mahkûm ettiler.

1981'in Mayıs ayında ise Ağca elindeki "Browning"i Roma'nın merkezinde Papa'ya yöneltip ateşledi. Roma'da patlayan silah sesleri Beyrut'da kârlı silah ticaretini sürdüren Terpil'i de telaşlandırdı. CIA'nın yöntemlerini çok iyi bilen Terpil, 50 yıl hapis yatma olasılığından değil, her an başına bir kurşun sıkılma veya "bir zehirlenme" olasılığından korkmaya başladı. Ve Ağca'nın Papa'ya suikast girişiminden birkaç hafta sonra Terpil, İngiliz televizyonundan bir ekibi Beyrut'a çağırıp "başına kurşun sıkılmadan önce ilginç açıklamalarda" bulunacağını bildirdi. Terpil, Londra televizyonculara verdiği mülakatta kendisine bağlı "yeşil bereli" uzmanlar aracılığıyla Türk bozkurtlarını eğitip silahlandığını, ayrıca birçok terörist örgüte CIA'nın emri üzerine silah sattığını bir kez daha vurguladı.

Terpil, İngiliz televizyoncularını uğurladıktan sonra izini kaybettirip kayıplara kanıştı. CIA ajanı Terpil, böyle yapmakta belki de haklıydı. Geçtiğimiz kış başlarında CIA ajanları, bir zamanlar CIA'de çalışan Terpil'in eşi Marilyn Terpil'in izine düştüler ve Amerika'ya girişi sırasında Marilyn'i tutukladılar. O gün, bugün Marilyn'den haber yok. Aynı şey, Terpil'in ortağı George Korkal'ın da başına geliyor. Beyrut'dan gizlice Madrid'e giden Korkal, orada CIA'nın kurduğu tuzağa dü-

şüyor. Oradan Birleşik Amerika'ya götürülüyor ve kayıplara kanışıyor. Terpil'in yine CIA'li ikinci ortağı Edwin Wilson bir Batı Avrupa ülkesinde CIA ajanları tarafından yakalanıp Amerika'ya götürülüyor ve zindana atılıyor. Terpil'in üçüncü ortağı CIA subayı Kevin Malkehi ise birkaç ay önce Washington yakınlarındaki CIA merkezinin bahçesinde ölü olarak bulundu. Beyrut'dan Batı Avrupa'ya geçen Terpil'in sekreteri Mary Maccarty izini kaybettirmek için kent kent dolaşiyor. Mart ayında Dublin'de İrlanda gazetelerinden "Sundey Press" in muhabetine bir demec veriyor. Mary Maccarty'nin "Sundey Press" gazetesinin 27 Mart 1983 günlü sayısında yayınlanan demeci aynen şöyle:

"Frank Terpil CIA hesabına çalıştığı sıralarda, Türk teröristi Mehmet Ali Ağca'nın eğitimiyle onun daha sonraki eylemleriyle yakından ilgileniyordu. "Bozkurt"lara satılan silahlarla ilgili evrakların şifreli olarak CIA merkezine iletilmesi işlemlerini de ben görüyordum. Şimdi çok korkuyorum. Her an izlendiğimin farkındayım".

Gerek Terpil'in, gerekse sekreterinin günah çıkartır biçimindeki bu itirafları, İstanbul polisince belgelenen şu olgularla çakışıyor: Beyrut'daki terörist okulundan Türkiye'ye dönüşünden sonra Mehmet Ali Ağca'nın hesabına para yatırılmaya başlanıyor. İlk olarak Aralık 1977'de Ağca için açılan banka hesabına 2 bin dolar, en son olarak da, Abdi İpekçi'nin öldürülmesi olayından birkaç gün önce, yani 1979 yılının Aralık ayı sonunda 10 bin dolar yatırılıyor.

Peki, ama neden Apdi İpekçi, Ağca'nın kurşunlarına boy hedefi seçiliyor ve bu "bozkurt"a vur emri veriliyor?

Abdi İpekçi'nin, ölümünden önceki notu

Ağca'nın terörist eylemlerini ödüllendirme biçiminde yapılan bu ödemelerin içyüzünü İstanbul Üniversitesi hukuk profesörlerinden İpekçi ailesinin avukatı profesör Sahir Erman açıklamaya çalıştı. Onunla evinde görüştüm. Kısa bir süre önce kalp ameliyatı olmuştu. Henüz tamamiyle iyileşmemişti. Buna karşın, görüşme teklifini memnuniyetle karşıladı. Profesör Erman şöyle dedi:

"Yakın dostum İpekçi'nin öldürülmesi olayı ile ilgili koğuşurmaya sürdürürken polis, Ağca hesabına yatırılan paralara ilişkin olarak çeşitli bankalardan makbuzlar elde etti. Ben bu makbuzları inceledim ve şu sonuca vardım: bu paraların asıl kaynağını gizlemek, paranın kimler tarafından yatırıldığının izini kaybettirmek için Ağca, aynı miktardaki parayı birkaç kez bir bankadan bir başkasına aktarmıştır. Ne ki polis, daha sonra benim de yardımımla banka arşivlerinde, Ağca'yı finanse edenlerin imzalarını taşıyan ve adreslerini gösteren belgeler buldu. Ama bu adresler ve imzalar da sahte, uydurma çıktı. Bu tür ince yöntemler, dolaplar buradaki faşistlere özgü bir şey değildir. Faşist çetenin başı, başbuğa köpekçe bağlılığın cömertçe ödüllendirildiği izlenimini yarat-

mak için, eylemi gerçekleştirene parayı genellikle kendi eliyle verir. Ağca'nın destekçileri ise, görüldüğü ki, karanlıkta gizli kalmayı daha uygun bulmuşlardır. Onlar, çok daha dikkatli davranmış ve uzun erimli planlar yapmışlardır. Kanıma göre, İpekçi'nin böyle bir cinayete kurban gidebileceğini dört yıl önceden öngörebilen 'bozkurtların başbuğu' değil, Ağca'nın perde arkası destekçileridir".

Bununla neyi söylemek istiyorsunuz?

Profesör Erman, bu soruyu şöyle yanıtladı:

"Çelişkili görüşler ileri sürülüyor. Kimilerine göre, 'Milliyet' gazetesinin neo-faşistlerle sıkı işbirliği içinde olan bir milyonere satılmasını engellemek için İpekçi gazete sahibini etkilemeye çalışmıştır. Bu ise, faşistlerin İpekçi'yi boy hedefi seçmelerine neden olmuş ve sonunda bunlar İpekçi'yi öldürmüşlerdir. Peki ama, İpekçi'nin öldürülmesinden buca yıl geçmesine karşın, bunlar neden 'Milliyet' gazetesini satın almadılar? Almadılar, çünkü Ağca'yı kiralık katil olarak kullananlar bambaşka bir amaç, daha doğrusu çok daha geniş boyutlu bir amaç gütmüşlerdir."

"Ne gibi bir amaç?" sorusuna hukuk profesörü Sahir Erman şu yanıtı verdi:

"Bunu anlayabilmek için Türkiye'de 1979'un ilk haftalarındaki durumu değerlendirmek gerekecek. Bu dönem, anarşinin, kanlı kırmaların, toplumsal karışıklığın gemi azıya almaya başladığı, sonu nereye varacağı belirsiz bir dönemdi. 'Bozkurtlar', komünist diye belledikleri herkesi, ayrımsız vuruyorlardı. Bu arada 'sol' adını kullanan çeşitli gruplar da silahları konuşturmaya başladılar. Ne ki, bizim varlıklı kesimden insanlar bu olaylar karşısında tam bir vurdumduymazlık içine girerek 'varın sağcılarla solcular çarpışsın, birbirlerinin kafalarını kırsın, bize dokundukları yok ya' biçimindeki bir kaygısızlığa kapılmışlardı. Biz, eskisi gibi, sanki çevremizde hiçbir şey olmuyormuş gibi yaşamımızı sürdürüyorduk. Gündüzleri işimizde, geceleri lokanta, sinema, bar ve benzeri eğlence yerlerinde. Ve birden içimizden biri, silahlı çatışmaların dışında kalmış biri vuruluyor. Katledilen kişi büyük bir gazetenin başyazarı, uluslararası saygınlığı sahip bir gazeteci Abdi İpekçi. Ona bakanlık kapıları, yabancı elçiliklerin kapıları her zaman açıktı, saygıyla karşılanıyor, yazıları ilgiyle okunuyordu. Onun öldürülmesi büyük bir panik yarattı, artık herkes teröristlerden korkmaya başlamış, kendi can derdine düşmüştü. Teröristler ise daha da azgınlaştı, artık günde 20 kişi öldürülüyordu. Bunalım derinleşiyordu. Kanıma göre, İpekçi cinayetinin tertipçilerinin asıl amacı da buydu. Ağca'ya gelince, o bunların elinde sadece tetiği çeken bir kukla, gözödünmüş kiralık bir katildi..."

Hukuk profesörü Erman'a göre, İstanbul'daki cinayete Roma'daki suikast girişimi arasında belli bir benzerlik göze çarpıyor. Erman bunu şöyle açıklıyor:

"Her iki cinayet de büyük politik sonuçlara ulaşma amacıyla planlanmıştır. 1979 cinayeti tüm Türkiye ölçüsünde; 1981 suikast girişimi ise uluslararası ölçülerde politik sonuçlar elde etme amacıyla tezgahlanmıştır. Her iki senaryoda da baş rolü oynayan ve iki kez yakalanan Ağca'nın tutumundaki senaryo da aynen yinelenmiştir. Katil, İstanbul'daki sorgusu sırasında yalan ifadelerini her defasında değiştirmiş, yanıltıcı itiraflarda bulunmuştur. Elebaşlarının kimler olduğu yolundaki sorular ise binbir yalanla yanıtsız bırakmaya olağanüstü bir özen göstermiştir."

"Geçenlerde Roma'dan döndüm. Orada bulunduğum sırada, Ağca'nın sorgulamasında çevirmenlik yapan bir Türk kadınıyla görüştüm. Onun anlattıklarına göre Ağca 'su katılmamış bir yalancı'dır. Ağca'nın Roma'daki ifadeleri birbirini tutmayan, çelişkili kulağına fısıldanmış' yalanlardan ibarettir. Kanıma göre, Ağca'nın bozkurtların ininden gelmesine karşın, ki bunda hiç kuşku yoktur, Roma'daki Papa suikastini bu it ini değil, Ağca'yı bol keseden finanse eden, ancak her defasında karanlıkta kalmayı yeğleyenler planlayıp sahnelemişlerdir..."

İstanbul Üniversitesi hukuk profesörü Erman ile yaptığım görüşmeden sonra, İpekçi'nin dul eşinin oturduğu Karakol sokaktaki evin kapısını çaldım. İçeri davet edildiğimde beni, hâlâ karalara bürünmüş olan İpekçi'nin eşi Sibel İpekçi karşıladı. Sibel İpekçi'nin yakın akrabalarından Eymen Sezermen de bulunuyordu. İpekçi'nin çalıştığı odaya geçtiğimizde Sibel dayanmadı, ağlamaya başladı. İpekçi'nin kitaplık üzerindeki fotoğrafı karşısında bir süre sessizce kaldıktan sonra Sibel konuşmaya başladı:

"Acımız büyük... Abdi'nin ölümünü bir türlü kabul edemiyorum. Ve eşimin katillerinin ortaya çıkarılmasına yardım eden herkese şükran borçluyum. Ağca, tek başına Abdi'yi öldürmeyi planlayıp gerçekleştiremezdi. Eşim, hiç kuşkusuz, gizli, haince bir komplonun kurbanı oldu."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum. Sibel İpekçi şu yanıtı verdi:

"Şimdi kesinleşmiş olan olguları karşılaştırdım. Eşim için uğursuz olan 1 Şubat 1979 günü Abdi Ankara'da bulunuyordu ve aynı gün İstanbul'a dönmeyi düşünmüyordu. Başkentte başbakanla görüşmek için randevu almıştı. Ayrıca, tanıdığı birkaç bakanlık görevlisiyle de görüşmeler yapmıştı. Ve işlerini tamamlayıp öğleden sonra İstanbul'a uçakla dönmeyi kararlaştırmış ve İstanbul'a dönmüştü. Ancak İstanbul'a döneceğini hiç kimseye bildirmemiş ve havaalanından doğrudan 'Milliyet' gazetesine gitmişti. Geleceğini gazeteye bile bildirmemişti. Eve dönüşü de genellikle belli saatlerde oluyordu. Ama o gün kocam, alışılmışın dışında geç saatlerde, yani saat 21 sıralarında gazete redaksiyonundan çıkıp eve hareket etmişti. Böyle olmasına karşın, Abdi'ye pusu kuran katil beklemekten usanmamış, üstelik karanlıkta, bunca

araba içinde onun arabasını kesinlikle belirleyebilmiştir. Açık ki, Ağca eşimi tek başına bütün gün boyunca izleyemez ve eve dönüp dönmeyeceğini bilmeden gece saat 21'e dek soğukkanlılıkla pusuda bekleyemezdi. Onun Ankara'ya gidişini, oradaki ziyaretlerini, sonra uçakla İstanbul'a dönüşünü, havaalanından gazete redaksiyonuna gidişini tek bir kişinin izlemesi olanak dışıdır. Demek ki, eşimin peşinde kalabalık bir şebeke iz sürmüştür. Kaldı ki, bunlar bize dış bilediklerini daha 1979'un Ocak ayında göstermişlerdi".

İpekçi'nin eşi bu olayı da şöyle anlattı:

"Abdi'nin hunharca katledilmesi olayından iki hafta önce, Milliyet binası önünde park edilmiş olan kocamın arabası kimliği belirlenemeyen kişilerce soyuldu. Soyguncular, bir de pusula bırakarak arabaya bomba konulduğunu ima etmişler. Bunu daha sonra başka bir olay izledi. Yolda giderken arabasının önünü kesen bir şahıs, tabancasını Abdi'ye yöneltiyor. Ancak ateş etmiyor. Belki de tabancası ateş almıyor. Aynı gün eşimin Milliyet'teki çalışma odasına giriliyor, not defterleri ve birçok evrakları çalınıyor. Onu öldürmeye karar verenler, anlaşılıyor ki, onunla birlikte her türlü kanıtı, belgeyi, canileri eleverecek her şeyi ortadan kaldırmaya koyulmuşlardır. Bu olaylardan sonra Abdi birgün bana 'eğer beni öldürmeye kalkışarlarsa, sen ve tüm yakınlarımla hali ne olur? Bunu sana da, akrabalarıma ve herkese karşı yapabilirler' dedi.

Bu arada Eymen Sezermen söze karışıyor ve şöyle diyor:

"O daha çok ailesi ve akrabaları için kaygılanıyordu. Çünkü, biliyorduk ki, bir gazeteci olarak çalıştığı belgeler, elde ettiği bilgiler çok önemliydi ve bunun için canına kıyabilirlerdi..."

"Son zamanlarda ne ile ilgileniyordu?" diye sorduğumda Sezermen şunları anlattı:

"Silah kaçakçılığı yoluyla yurt dışından teröristlere silah sağlayan şebekeleri açığa çıkartmaya çalışıyor ve bunlarla ilgili kanıtlar topluyordu. Ayrıca, o, henüz geç kalmadan 'bozkurtlar'a karşı kesin önlemler alınmasını, bunların cezalandırılmasını istiyordu. 'Ülkücü bozkurtlar'ın Kahramanmaraş'ta sahneledikleri toplu kırmadan sonra, 1979'un ilk günlerinde bana sık sık Türkiye üzerinde büyük bir felaketin çöktüğünü söylüyor, faşistlerin soykırımlarından duyduğu nefreti dile getiriyordu".

"Acaba İpekçi, Türk neo-faşistlerinin erki ele geçirme planlarından haberdar değil miydi? Yani bu tür planlar yapıldığının farkında mıydı?" diye soruyorum. Sibel İpekçi'nin yanıtı şu oluyor:

"Evet, sanıyorum farkındaydı".

"Peki, notlarından geriye hiçbir şey kalmadı mı?"

"İşte şurada" diyor Sibel İpekçi ve çekmecedен çıkardığı büyükçe bir not defterini bana uzatıyor. O randevularını, görüşeceği kişilerin adlarını, önemli saydığı şeyleri buraya not ediyordu..."

Not defterini alıyorum. Üzerinde "A.İpekçi" adı metal harflerle yazılmış. 1979 yılının ilk gününden başlayarak görüşme ya da karşılaşma yapılacak kişilerin adları, adresleri, telefon numaraları ve görüşme saatleri not edilmiş. Sayfaları karıştırıyorum. 13 Ocak 1979 tarihindeki yazılı olduğu sayfada altı özenle çizilmiş bir not var: " 15.30... Paul Henze"...

Sürprize bakın! Amerikalı Paul Henze, CIA'nın Türkiye'deki eski şefi Paul Henze...

CIA'lı Paul Henze

İpekçi'nin not defterindeki bu notu okuduktan sonra "peki, İpekçi 13 Ocak 1979'da Amerikalı Paul Henze ile nerede görüştü acaba?" diye sordum. Sibel İpekçi'nin yanıtı şöyleydi:

"Milliyet gazetesi redaksiyonunda. Sanıyorum bu görüşme, son politik gelişmeler üstüne görüş alışverişiyle ilgili bir görüşmeydi. Abdi'yi 'Milliyet'te birçok yabancı diplomat ve gazeteci sık sık ziyaret ediyordu. Görüşüyordu. Mr. Henze, yanılmıyorsam, önceleri Birleşik Amerika'nın Ankara büyükelçiliğinde çalışmıştır..."

"Paul Henze, daha genç yaşta Amerikan Gizli İstihbarat Örgütü CIA'de çalışmaya başlıyor ve hâlâ CIA'nın önemli kişilerinden biridir" diye ekledim. Ardından Paul Henze hakkında bazı bilgileri onlara aktardım.

1979'da New York'ta, Literaturnaya Gazeta'nın muhabiri olarak çalıştığım sıralarda Birleşik Amerika'nın en büyük yayın evlerinden biri olan "Lyle Stuart Inc." CIA hakkında iki ciltlik bir "Kılavuz"u yayına hazırlamıştı. Bu "Kılavuz"da Paul Bernard Henze'nin adı da yer alıyor. Henze, general rütbesinde CIA'nın kadro subaylarından biri olarak tanıtılıyor. "Kılavuz"da Henze'nin özgeçmişi kısaca anlatılırken şu bilgilere yer veriliyor: "Paul Henze, diplomat kısvesi altında 1958 ve 1959 yıllarında Türkiye'de görev yapmıştır. Sonra, 1974 ile 1977 yılları arasında ikinci kez Türkiye'de 'özel' olarak görevlendirilmiştir" Paul Henze'nin bu 'özel' görevi ("CIA'de Kim Kimdir?") adlı kılavuzda "CIA'nın Türkiye bölümü şefi" olarak tanımlanıyor. 1977 yılı sonlarına doğru Paul Henze Washington'a dönüyor ve ABD cumhurbaşkanına doğrudan bağlı olan "Ulusal Güvenlik Konseyi" aygıtı içinde CIA'nın tam yetkili temsilcisi olarak "Uluslararası Güvenlik Bölümü" nün başına atanıyor. Böylece Paul Henze, 13 Ocak 1979'da İstanbul'a gelerek Abdi İpekçi'yle görüştü zaman CIA'nın önde gelen yöneticilerinden biriydi.

Acaba," diye soruyorum ev sahiplerine, "Paul Henze'nin 'özel' görevleri hakkında birçoklarının bildiği gerçeklerden Abdi İpekçi hiç mi haberdar değildi?"

"Bilmez olur mu?" diyor bayan İpekçi ve ekliyor, "eşimin bu tür

işlerle uğraşanlar hakkında geniş ve kesin enformasyona sahip olduğunu tahmin ediyorum..."

CIA'nın dolapları hakkında bilgi sahibi olduğunu hesaba katarak İpekçi'nin, öldürülmeden önce ne gibi işlerle uğraştığını açıklığa kavuşturmak gerekti. İpekçi, 1979'un ilk günlerinde, "bozkurt"lara Batı'dan silah sağlayanların ve silah kaçakçılığının izini araştırmaya başladığı günlerde, Türk faşistlerini CIA ajanlarının silahlandığına ilişkin gazete haberlerini okumamış olamazdı. "Bozkurt"ların Kahramanmaraş kıyımını protesto ederken İpekçi, bu kanlı kıyımın kışkırtıcıları arasında ABD'nin Ankara büyükelçiliğinde görevli CIA ajanı Alexandr Peck'in yer aldığını da biliyordu. "Bozkurt"ların darbe hazırlıkları içinde olduğunu güvenilir kaynaklardan öğrenmiş bulunan İpekçi, kuşkusuz, Türk neo-nazilerinin başbuğu Türkeş'in Birleşik Amerika'dan düzenli bir şekilde büyük miktarlarda dolarla finanse edildiğini ve onun, Ankara'daki ABD büyükelçiliği danışmanlarından CIA ajanı Marshal Berg'e doğrudan bağlı olduğunu, Berg'in talimatlarını harfi harfine yerine getirdiğini biliyordu.

Bütün bunları bildiği halde, nasıl olur da İpekçi Washington'lu Paul Henze ile görüşme isteminde bulunuyor, randevu alıyor ve görüşüyor? Belki de İpekçi, Henze'nin Türkiye'deki yandaşlarının dizginlerini biraz olsun çekebileceğine inanıyordu. Ya da, İpekçi, azgınlaşan "bozkurt"ların kanlı eylemlerinin durdurulması yönünde yaptığı isteğin Paul Henze aracılığıyla CIA merkezine ve Beyaz Saray'a ulaşabileceğini umuyordu.

Bu, yabana atılacak bir olasılık değildir. Zira İpekçi bir burjuva gazetecisidir ve Amerikan yönetimine karşı tepki gösteren, Türkiye'nin Birleşik Amerika'yla olan politik-askersel işbirliğini eleştiren bir kişi değildir. O, kendi halinde bir Türk yurtseveriydi, ama aynı zamanda Washington'un politikasına yön verenlere safca umut bağlıyordu.

İpekçi'nin, hele Paul Henze gibilere umut bağlamış olması, büyük bir saflık olmuştur. Çünkü, İpekçi'nin ölümünden sonra hükümetin, Ecevit hükümetinin düşmesini Amerikan basınında ilk selamlayan bu Paul Henze olmuştur. 1980'de Beyaz Saray'ın danışmanlarından Brzezinski, Paul Henze'yi CIA'nın Batı Avrupa'daki radyolarının başına getirdi. Henze de bu radyolara Hitler artıklarını, kaşarlanmış faşistleri doldurmaya başladı. Henze, kara ünlü "Hür Avrupa" radyosunun mikrofonlarını azılı Romen faşistlerinden ve Romanya halkının katillerinden savaş suçlusu Valeriyen Trif'e açtı. Bu Trif, Henze'nin direktifleri doğrultusunda kurulan faşist "Kara Enternasyonal"ın çeşitli, Batı Avrupa ülkelerindeki şubeleri arasında koordinatörlük görevini yapıyordu. Bu "Kara Enternasyonal"e "Türk bozkurt"ları da girmişlerdir. Paul Henze, "Kara Enternasyonal" ile ve buna bağlı Türk faşistleri ile CIA arasında sıkı bir işbirliği yapılmasını sağladı. Şimdi Henze'nin, Batı gazetelerinde sık sık çıkan yazılarında "bozkurt" Ağca'nın

Batı Avrupa'da "serseri mayın" gibi gezdiğini ileri sürmesi ve Ağca'nın İstanbul'daki cinayetinin karanlık yanlarının hâlâ ortaya çıkarılmadığını yinelemesi elbette bir raslantı değildir. Ne ki, Paul Henze'nin savları ve kendisi için yararlı olacağını sandığı sözümona "savunma kanıtları" çürüktür. Çünkü, İpekçi-Henze görüşmesinden iki gün sonra "bozkurt"lar İpekçi'yi boy hedef seçtiklerini açıkça göstermeye başlamışlar ve iki hafta sonra da Milliyet gazetesi başyazarı Abdi İpekçi'yi katletmişlerdir.

Şimdi Paul Henze'ye karşı suçlayıcı kanıtlar yöneltmek, onu sorgulamak olanaklı mıdır? İşte bu soruyu ben "Milliyet" gazetesi çalışanlarına yönelttim. Burada gazeteciler kendi olanakları ölçüsünde, 1979'dan beri Abdi İpekçi cinayetiyle ilgili ayrı bir soruşturma-araştırma yapıyorlar. Bu konu üzerinde "Milliyet" gazetesi yazışları müdürü Doğan Heper, gazetenin dış haberler bürosu sorumlusu Sami Kohen, gazetenin özel muhabiri Cihan Akerson ile görüş alış-verişinde bulunduk, çeşitli olasılıklar üzerinde durduk. Sonunda, İpekçi'nin yakın mesai arkadaşı Kohen, meslektaşlarının görüşlerini şöyle özetledi: "İpekçi cinayetinin perde arkasındaki faillerini açığa çıkarmayı başaramadık. Tüm çabalarımız sonuçsuz kaldı ve araştırmalarımız çıkmaza girdi."

Cihan Akerson ise, Paul Henze ile yapılan sözkonusu görüşmeden sonra, İpekçi'nin teröristler tarafından izlenmeye başladığını ve vurulana dek birkaç kez ölümle tehdit edildiği konusunda bayan İpekçi'nin verdiği bilgilerin doğruluğunun kanıtlanmış olduğunu söyledi. Bunun üzerine ben "Peki, İpekçi-Henze görüşmesinde neler konuşulduğunu Henze'den öğrenmeye çalışmadınız mı?" diye sordum. Akerson'un yanıtı:

"Allah korusun! Burada hiç kimse, şu günlerde Amerikalıları sinirlendirecek sorular sormaya, hele bu tür konularda ses çıkarmaya cesaret edemiyor" şeklinde oldu.

"Niye? Çok mu tehlikeli" diye sorduğumda, hepsi de "evet" anlamında başlarını salladılar.

Beyaz benekli siyah at

Beni ilgilendiren soruyu, Mr. Henze'ye soran bir Türk gazeteci yine de bulundu. Bu gazetecinin adı Uğur Mumcu. Bilindiği gibi, şimdiki yönetim bu gazetenin birçok yazarını, hatta sahibini mahkemelerde süründürüyor, kimilerini çeşitli sürelerle hapse atıyor, zaman zaman da Cumhuriyet'e yayın yasağı uyguluyor. Buna karşın, kendisine "ortanın solu" görünümünü veren Mumcu, Ankara'daki yeni yönetimle "parlak" ilişkilerini sürdürmeyi başarıyor, Uğur Mumcu ikiye bölünmüş bir kişi. Mumcu'nun kişiliğini tek bir renkle, örneğin sadece kara renkle yansıtmak mümkün değil. Ayrıca, baştan aşağı beyaz renkle de yansıtamazsınız Mumcu'nun kişiliğini.

Ankara'da gördüğümüzde Mumcu, neyle ilgilendiğini öğrenince: "Poliste iyi niyetli dostlarım var. Dostlarım, genellikle benim polis dosyalarını karıştırmama olanak sağlıyorlar ve ben de bunlardan yararlanarak yazılar yazıyorum. Ne ki, hakkımda çıkarılan söylentilere, çirkin yakıştırmalara kanmayın. Ben inanmış bir sosyalistim" diye hem övündü, hem de yakındı.

Mumcu'nun söyledikleri saçma sapan şeyler miydi? Birkaç yıl önce-sine kadar Mumcu gerçekten kendisine "ilerici bir gazeteci" görünümü vermeyi başarmıştı. O dönemde, "Cumhuriyet" gazetesi sayfalarında çıkan yazılarında "bozkurtlar"a karşı sert eleştiriler yöneltiyor ve bunların CIA ile olan ilişkilerini kanıtlamaya çalışıyordu. Hatta Mumcu bu yazılarından ötürü bir yıl hapis cezası yemişti. Ve anlaşılan bu "ceza" onu çökertivermişti. Mumcu, yeniden kaleme sarıldığında başka telden çalmaya, gericiğin değirmenine su taşımaya başlamıştı. Polis ve MİT'le olan bağını açığa vurmaya başlamıştı. Eskisi gibi "sosyalist"likten dem vuran Mumcu, Ağca'nın Papa'ya suikast olayı çevresinde Sosyalist Bulgaristan'a karşı CIA'nın tezgahladığı iftira kampanyasına katılarak, elini-yüzünü bu kara çamura bulaştırmaktan çekinmemiş-tir. Böyle olmasına karşın Mumcu "CIA ajanı olmadığını" sık sık yine-liyor, bunu kendisini çekemeyen kimi meslekdaşları tarafından yakış-tırılmış bir uydurma olarak göstermeye çalışıyordu.

"Peki", dedim, Paul Henze'yi tanıyor musunuz? Ne zamandan beri tanışsınız Mr. Henze'yle ..." Mumcu'nun yanıtı şu oldu:

"Evet! Paul Henze CIA'de çalışıyor. Bundan iki ay önce Henze ve Amerikalı gazeteci bayan Clair Sterling, hiç beklemediğim bir anda beni ziyaret ettiler. Bayan Sterling CIA'de görevlidir. Şu anda İsrail gizli servisi 'MOSSAD'da CIA'yı temsil ediyor. Henze ve bayan Sterling, Papa suikastı olayında Sovyet gizli servisi KGB'nin parmağı olduğu yolundaki iddialarını benim de desteklememi istediler. Beni uzun uzun buna kandırmaya çalıştılar. Ama bu tamamen saçma bir şeydi. Hiçbir kanıt yoktu. Üstelik ileri sürdükleri savlar çok zayıftı. Bunun için ben Henze ve Sterling'in önerilerini reddettim..."

"Sizce Ağca'yı kim yönetiyor, kimler yönlendirmiştir?" diye sordum. Mumcu şu yanıtı verdi:

"Geçenlerde Roma'daydım. Papa'ya suikast girişimiyle ilgili soruş-turmayı yürüten İtalyan savcı Martella, Ağca'yla koğuşta görüşmeme izin verdi. Belki de Ağca, kendi ülkesinden biriyle karşılaşınca bazı şeyler söyleyebilir ve samimi olabilirdi düşüncesiyle savcı Martella böyle bir görüşmeyi uygun buldu. Ancak, Ağca'nın söyledikleri konu-sunda hiçbir açıklama yapmayacağıma ilgili makamlara söz verdim. Bu bakımdan bu konuda birşeyler söylemem doğru olmaz. Ancak şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, Ağca azılı bir faşist idi ve öyle de kalmış-tır".

Ben sözü yine İpekçi-Henze görüşmesine getirerek, İstanbul'daki bu görüşmelerde neler konuşulabileceğini sordum. Mumcu'nun yanıtı şöyle oldu:

"Ben Henze'ye bu soruyu yönelttim. 13 Ocak 1979 görüşmesinde neler konuşulduğunu sordum. Bu soru Henze'yi çok sinirlendirdi. Konuyla yakından-uzaktan ilgili olan her soruyu yanıtlamayı reddetti. Ve ben de anladım ki, Henze'den bu konuda bir şeyler kopartmak imkansız".

Mumcu'nun anlattıklarını dinlerken, bu "gazetecinin" CIA'nın Ağca olayı etrafında tezgahladığı provokasyondan yavaş yavaş yaka-sını kurtarma çabası içinde olduğu dikkatimi çekti. Mumcu, belki de terörist Ağca etrafında koparılan gürültülü kampanyanın artık sona er-mekte olduğunun farkına varıyordu. Ya da Mumcu, eski "sosyalist"liğine olan saygınlığı bu yoldan yeniden elde edip, ilericilerin arasına sızmayı planlıyordu. Hangisinin doğru çıkacağını, kuşkusuz gelecek gösterecek. Ben bu konuda kafa yorarken, bir yandan da Mumcu'yu dinliyordum. Mumcu devam ediyordu:

"Ruzi Nazer adını da not defterinize kaydedin. Bu kişi yıllardır CIA ile 'bozkurtlar' arasındaki ilişkileri düzenleyen kişidir. Bir bakıma her ikisi arasında organik bağ işlevini görmüştür. Önceleri Ruzi Nazer Ankara'da, ABD büyükelçiliği danışmanı olarak dolaştı durdu. Sonra Federal Almanya'ya aktarıldı. Ve oradaki Türk 'bozkurtlarıyla' sıkı ilişkiler kurdu. Bunların CIA ve öteki Batı gizli servisleriyle işbirliği yapmalarını sağladı. Ruzi Nazer, teröristleri kimin, nasıl ve niçin yö-nettiğini en iyi bilen kişidir..."

Bir hafta sonra ben Federal Almanya'ya hareket ettim.

Kurt izinde

Frankfurt'ta Hessen eyaleti başsavcısı Hans Hermann Eckert'le aramızda şu konuşma geçti:

Sayın Eckert, Ağca'yı yöneten Türkiyeli bozkurtların Batı Alman-ya'daki şefini sizin açığa çıkardığınız doğru mu?"

Savcının yanıtı: "Bu işde benim payım pek büyük değil. Ağca, Roma'daki duruşmada suçunu kabul ederek, Papa'yı öldürme emrini sözlü olarak Batı Avrupa'daki Türkiyeli milliyetçilerin şefi Musa Serdar Çelebi'den aldığını söyledi. Onların merkezi burada Frankfurt'ta Hurleit sokağında. Çelebi de eylemlerini oradan yürütüyordu. Onu tutukladık. Önce Ağca ile bağı olduğunu, Ağca'yı yönettiğini inkar etti, ama daha sonra kanıtlar karşısında Papa suikastı öncesinde Ağca ile iki kez görüştiğini itiraf etti".

"Nerede ve ne zaman?"

"İlk kez 1980 yılının Aralık ayında Milano'da, ikinci kez de 1981 yılı Martında Zürih'te".

"Bu görüşmelerde ne konuşmuşlar, ne üzerinde anlaşmışlar?"

"Çelebi, Ağca'ya peşin olarak büyük miktarda para vermiş ve Papa'yı öldürdükten sonra 1 milyon dolar daha vereceğini söylemiş".

"Çelebi bu kadar parayı nereden bulabilir ve bozkurtlar Papa'yı neden öldürmek istiyorlardı?"

Bu soru karşısında savcı Eckert yüzünü asarak, "Ben bunu bilmiyorum, buna benim aklım ermiyor", dedi. "Biz sadece Çelebi'nin suçlu olduğunu saptadık ve onu İtalyan yetkililerine teslim ettik. İtalya'da Ağca davasına savcı Martella bakıyor. Bu sorunu araştırmaya, sorup öğrenme görevi onundur".

İtalyan meslektaşına yaslanarak Eckert, bozkurtlara nereden böyle sine bol para sağlandığı sorusunu geçiştirmek istiyordu. Demek ki, bozkurtlar Türkiye'de yasa dışı ilan edilseler de, burada Frankfurt'ta güçlü birisi bunları koruyor. Frankfurt savcısı tutuklanan Çelebi'yi koruyanların adlarını elbette biliyordu, ama söylemek istemiyordu. Savcı Eckert, daha önceleri Amerikan "Christian Science Monitor" gazetesine verdiği demeçte, kendisinin açıklanandan çok daha fazla şeyler bildiğini belirtmişti.

Ne ki, Eckert'in imalı sözlerinden şu anlaşılıyordu: Frankfurt savcılığı, bozkurtların merkezinin çalışmalarını gözetlemiş, onlar hakkında polis raporları toplamıştı. Yaptıkları telefon konuşmaları dinlenmişti. Savcının önünde Çelebi'nin Ağca ile ilişkileri üstüne kalm bir dosya vardı. Eckert dosyadan şunu aktardı: Batı Avrupa'da gezip dolaşan Ağca, 1981 yılı Nisanında İspanya'nın Mayorka adasından Federal Almanya'ya telefon ederek, Çelebi'ye iki hafta sonra Papa'yı öldürmeye razı olduğunu bildirmiş ve "Ben Roma'ya gideceğim, bu işi bitireceğim" demiştir.

FİDEF başkanı Hasan Özcan'la yaptığımız görüşmede Özcan, Ağca ile Çelebi arasındaki ilişkiler üstüne şunları söyledi:

"Daha 1980 güzünde kimileri bize Ağca'yı Frankfurt'taki merkeze giderken gördüklerini bildirdiler. Ama bozkurtların bu ininin şefi Çelebi değildir. Perde arkasında duran, Enver Altaylı'dır. Türkiye'de mahkum edilen ve oradan kaçan bu terörist, Türkiyeli faşistlerin Batı Avrupa'daki genel müfettişidir. Bozkurtların propaganda çalışmalarını Altaylı yönetiyor. Federal Alman istihbarat servisiyle bağları da o sürdürüyor. Altaylı'nın onayı olmadan Çelebi Ağca'yı kiralayamaz ve Papa suikastini finanse edemez".

"Milliyet" gazetesinin Batı Almanya muhabiri Örsan Öymen ise Ağca olayıyla ilgili olarak şunları belirtti:

"Ağca 1980 yılının Ekim ayından sonra Batı Almanya'ya yerleşmişti. Federal Almanya'daki Türkiye büyükelçiliği, sözlü olarak Bonn yetkililerine, Ağca'nın çeşitli yerlerde görüldüğünü bildirdi. Batı Alman polisi de, Ağca'nın Çelebi ile görüştiğini biliyordu. O günlerde Çelebi ile bozkurtların öteki iki elebaşı arasında anlaşmazlık çıkmıştı ve

amansız bir kavga sürüyordu. Bu kavganın sonucu İtalyan savcılığınca Batı Alman istihbaratına şöyle bildirilmiştir: 25 Kasım 1980'de Kempen kentinde tabancayla Necati Uygur öldürülmüştür. 24 Şubat 1981'de de Göddesheim'da Yusuf İsmailoğlu silahla ağır yaralanmış, üç gün sonra da ölmüştür. Ağca'nın bu cinayetlere katılmış olması olasıdır".

Görülüyor ki, Batı Almanya'daki bozkurtların genel valisi, 1980 güzünde kimlerin sırayla vurulup yokedileceğini bildirmişti. 1978'de Türkiye'den ayrılan ve Batı Almanya'ya yerleşen Serdar Çelebi, 1979'da "Milliyet" gazetesini başyazarı Abdi İpekçi'yi öldüren Ağca'nın, daha sonra da Papa'yı öldüreceğini açıklamasının girişimcisi değildir. Batı Alman polislerinin saptadığına göre, Çelebi'nin elinde Ağca'ya vadettiği 1 milyon dolar para da yoktu. Demek ki, suikasti başka birisi planlamış ve finanse etmişti. Bununla ilgili olarak Örsan Öymen şunu söylüyor:

"Batı Almanya'daki bozkurtların tüm sırlarını bilen kişi Enver Altaylı'dır. Çelebi de ona bağlıdır. Gelen haberlere göre Enver Altaylı, CIA'le işbirliği yapmaktadır. CIA'de görevli subay Ruzi Nazer, Batı Almanya'daki bozkurtların yöneticileriyle sürekli ilişki içindedir. CIA'nın eski Türkiye temsilciliği şefi Paul Henze'nin de onlarla sıkı bağları var. Henze şimdi ABD'nde. Onun ortağı Ruzi Nazer ise ABD büyükelçiliğinde görevli olarak Bonn'da çalışıyor".

Batı Almanya'da Frankfurt'ta Hurleit sokağındaki 173 numaralı binada Batı Avrupa'daki bozkurtların merkezini de ziyaret ettim, burada Çelebi'nin yardımcısı İhsan Ener'le görüştim. Ne ki, bozkurtlar Sovyetler Birliği'ne saldırı konuşmalar yaptılar, ama eylemleriyle, bağlarıyla ilgili hiçbir şey söylemeye yanaşmadılar.

Daha sonra Frankfurt'tan pek uzak olmayan Wiesbaden kentine gittim, orada Deutschheimer sokağındaki 164 numaralı binayı, önünde "Yeni Dayanışma" yazılı tabelanın bulunduğu Amerikan kıskırtma kurumunun Batı Almanya şubesini ziyaret ettim. Bu kurumun Wiesbaden şubesi barış yandaşları hareketine, sol eğilimli gençlik örgütlerine sızma, onları gizlice izleme ve içerden bölme işlerinde uzmanlaşıyor. Çeşitli entrika ve kıskırtmalarda kullandığı başlıca yöntem, yoğun antisovyetik propaganda. Tüm bunları "Karşı casusluk Avrupa uzmanı" Amerikalı Paul Goldstein yönetiyor. Önceleri Goldstein New York'da çalışıyordu. New Yorklu şefleri, Goldstein'in bir eksikliği olduğunu, faşistlerden nefret ettiğini söylüyorlar. Antisovyetizm, onun iş alanı, dolar kazanma yöntemi. Nazilere kini ise, herhalde onun Avrupalı akrabalarına çektilen çile ve ezginin öcünü alma duygusundan kaynaklanıyor. Şimdi Wiesbaden'de oturan Paul Goldstein Federal Almanya'daki Hitler artıklarının ve buraya yerleşen Türk faşistlerinin adlarını ve yaşam öykülerini biliyor. O, Ruzi Nazer'i de tanıyor. Nazer'in CIA'nın görevlisi olmasına karşın, onunla ilgili şunları söyledi.

"Ruzi Nazer, ABD'nin Bonn büyükelçiliğine gönderildi. An-

cak onun elçilikte ne görev yaptığı gizlidir. CIA'nin verdiği görev üzerine Nazer, Frankfurt'taki bozkurtlar merkezini gizli kanallardan denetliyor. Çelebi'nin tutuklanması Nazer'e zarar vermedi. O, Batı Almanya'daki bozkurtları, onların gizli elebaşısı Enver Altaylı yoluyla denetliyor. Nazer, kendisi de eski bir terörist. Harp suçlusu. İkinci Dünya Savaşı sırasında Sovyet Ordusu'ndan kaçmış, Hitler'in SS birliklerine katılmıştır. Hitlercilerin yenilmesinden sonra da CIA'de görev almıştır.

Goldstein'in sözlerine inanmadım. Ve onun Nazer'in işlediği suçlar üstüne söylediklerini bir kez daha araştırdım. Ama herşey tam da onun anlattığı gibiydi. 1941 yılı kışında Sovyet-Alman cephesinde hain Umurzarov Hitlercilerin yanına kaçmış, daha sonra Nazarov olmuş ve şimdi de Nazer adını taşıyor. Gestapo onu cellatlar bölümüne, esir düşen komünist ve komsomolculara dikenli telle işkence yapmak ve öldürmek için göndermişti. 1942 yılı güzünde faşistler, Ruzi Nazer'i Kamenets-Podolsk bölgesindeki Rujiçnansk esirler kampının komutan yardımcısı görevine yükseltmişlerdi. Daha sonra onun gibi dönemlerden, hainlerden oluşturulan ve "Türkistan Lejyonu" adı verilen SS cezalandırma birliğine aktarılmıştı. Bu SS birlikleri işgal edilmiş bölgelerde Sovyet partizanlarını arıyorlardı, savunmasız sivil halka terör yapıyorlardı. Bu caniler, partizanlara yardım ettiklerinden kuşku landıkları herkesi işkenceden geçiriyor, kurşuna diziyorlardı. İşte Nazer de bu canavarlar bölümünün komutanıydı. Naziler onu gösterdiği bu sadistçe yararlıktan ötürü ödüllendirdiler ve üstegün görevine yükselttiler.

1944 yılında Ruzi Nazer önemli bir yeni görevle, Sovyet-Alman Güney cephesinden gerilere kaçan Alman birliklerindeki casusları ileride kullanmak amacıyla gizleme göreviyle Berlin'e gönderiyorlar. Bir yıl sonra Almanya'nın yenilmesinden sonra Nazer elindeki gizli belgelerle Amerikan işgal bölgesindeki ABD istihbaratına satıldı. Nazer, 1950'li yıllarda CIA'de görev aldı. Münih'te Amerikan İstihbarat Okulu için kadro seçimi yapıyordu ve asıl görevinden ayrı olarak "Amerikanın Sesi" radyosunda çalışıyordu. O zaman CIA'nin Münih'teki "Hür Avrupa" radyosunun politik danışmanı Paul Henze ile karşılaştı. Her ikisi de yalnızca antenler yoluyla "soğuk savaş" yürütmekle kalmıyor, aynı zamanda eski nazi yarıdakçıları ve savaş suçluları arasından seçtikleri kimseleri sosyalist ülkelere casus ve terörist olarak gönderme işini yürütüyorlardı.

1959'da Nazer ile Henze birlikte Ankara'ya düştüler. Bu CIA görevlileri, Ankara'da diplomat kisvesi altında çalışıyorlardı. Henze, Türkiye'deki ABD büyükelçiliğinde danışman, Nazer ise aynı elçilikte ateseydi. İkisi birlikte gizlice faşizm yanlısı Türk gericilerini büyük bir özenle yetiştiriyorlardı. 1974 yılında Henze CIA'nin Türkiye temsilciliği şefi oldu. Ruzi Nazer ise daha sonra Bonn'a gönderildi. Ama on-

lar ayrı ayrı da olsalar, aynı yönde çalışıyorlardı. Henze, Ankara'da Türk nazilerinin başbuğu Türkeş'i ve onun bozkurt sürülerini koruyordu. Nazer ise ABD'nin Bonn'daki büyükelçiliğinden Batı Avrupa'daki bozkurt çetelerinin elebaşısı Enver Altaylı ile danışlıyordu. 1976 yılında Türk polisi Nazer'in 1974'de kaleme aldığı ve o zamanki hükümetin düşürülmesini salık veren bir raporu içeren Enver Altaylı'nın Alpaslan Türkeş'e yolladığı iki mektubu yakaladı. Böylece Türkiye'de de, Batı Avrupa'da da bozkurtların eylemlerini CIA'nin yönettiği ortaya çıktı.

Goldstein şöyle dedi: "Nazer, emrindeki bozkurtların Papayı öldürme emrini verdiklerini bilmesin, işte bu olamazdı."

"CIA'nin onayıyla mı?" diye sordum.

Goldstein şu yanıtı verdi: "Kimin onayıyla olduğunu bilmiyorum. Ama Papa'ya suikast hazırlığından CIA'nin haberi vardı. Şaşmayın. Buna benzer başka olayları anımsayın. Kissinger ABD dışişleri bakanı ve CIA'nin patronu olduğu zaman, onun onayıyla eski İtalyan başbakanı ve Hristiyan Demokrat Parti başkanı Aldo Moro'nun teröristler eliyle öldürülmesi planlanmıştı".

Ben "yine de CIA'nin tepesindekilerin Papa'yı ortadan kaldırmayı istemeleri akıl almaz bir şey", dedim.

Goldstein şunu ekledi: "CIA içinde, tepedekilerin dışında, öteden beri birkaç klik arasında rekabet sürüyor. Bunlar arasında faşizan klik de var. Bu klik, yandan bakılınca, inanılmayacak gibi görülen şeyi yapabilir."

Bonn kentinin güney banliyösüne "Küçük Amerika" diyorlar. Burada yeşil çayırılar içinde basık evler, Amerikalılar için eğlence klüpleri, Amerikan kilisesi, Amerikan okulu, Amerikalılar için beyzbol sahaları var. Köprü'nün iki kenarında dizi dizi büyük lüks otomobiller duruyor. Kenar sokaklarda Amerikan askerleri yeşil otomobillerle devriye geziyor. Bunlar ABD'nin Bonn büyükelçiliğinde çalışanları, ABD'nin Batı Almanya'daki askeri birliklerinin merkezindeki görevlileri koruyorlar.

Steuber'ing sokağında 15 numaralı evde birinci apartmanda Ruzi Nazer oturuyor. Ama kapısında "Jons" yazılı.

Kendisiyle görüşmek için gittim. Zili çaldım. Kapıyı 35 yaşlarında, Nazer'den çok genç biri açtı ve "ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ruzi Nazer'le görüşmek istiyorum. Bu olanaklı mı?"

"Elbette olanaklı, ama burada değil. Siz neredensiniz?"

"Ben 10 gün önce Türkiye'den geldim. Çok nazik bir işi Nazer'le görüşmek istiyorum. Ama bunu başbaşa konuşmak gerek".

"Her şey açık. Siz nerede kalıyorsunuz?"

"Eden otelinde. 23 numaralı odada. Ama Nazer'le ABD büyükelçiliğinde görüşsek olmaz mı?"

"Bizim elçiliğimizi işin içine sokmayın. Mr. Nazer akşama size,

otele telefon edecek. Ve siz onunla nerede ve ne zaman buluşacağını kararlaştırırsınız. Anlaştık mı?"

"Evet, anlaştık."

Ne o akşam, ne ertesi gün, ne de iki gün sonra Ruzi Nazer telefon etmedi. Buna karşılık hiç konuşmayan, sıkı gibi birini peşime taktılar. Her nereye gittimse, arkamdan gölge gibi beni izledi. Öyle ki, geceleri bile, "Eden" otelinde benim kaldığım odanın yanındaki odada kalıyordu. Ancak bir saat peşimi bıraktı, o da ABD elçiliğinde bulunduğum zamandı.

ABD elçiliğine girişim şöyle oldu:

İki tabancalı kapıcı benim basın kartımı inceledikten sonra demir parmaklıklı duvarın ardına geçmemi söylediler. Sekiz katlı görkemli elçilik binasının giriş kapısında iki deniz piyadesi vardı, onlar da basın kartıma baktılar, elektronik röntgenle donatılmış demir çubuklar arasından geçirildim ve sonra koridora girdim. Buradaki nöbetçilerin telefon etmesinden sonra yaşlıca bir elçilik görevlisi geldi. "Basın ataşelerinin hepsinin programlarının son derece yüklü olduğunu, beni kabul edemeyeceklerini" söyledi.

Ben itiraz ederek, sadece 5 dakika görüşmek istediğimi söyledim. Yaşlı elçilik görevlisi, "bilmem" dercesine omuz silkere, biraz beklememi söyledi. Oradan başka bir salona geçtik. Buraya uzun boylu, saçın bir subay geldi. "Ben, elçiliğin güvenlik işleri sevisinde görevli subay Kennet Hill'im" dedi.

Ben kendisine, "Siz göreviniz gereği Ruzi Nazer'in elçilikte ne görev yaptığını elbette biliyorsunuz değil mi?" dedim.

Hill, "bunu başına açıklayamam", dedi.

"Neden?" diye sordum.

Ben, "Nazer'in burada Türk neo-nazileriyle bağlı olduğunu herkes bilirken, bu neden gizli olsun?" dedim.

Hill, "Adresinizi verin ve bugün öğleden sonra Nazer size telefon edecek ve ayrıntılı bilgi verecek" dedi.

Bir kez daha kaldığım otelin adresini verdim. Ama Nazer yine telefon etmedi. Bu arada ikinci bir dedektif daha gönderdiler. Durum gerginleşti. Moskova'dan haber geldi. İtalyan yetkilileri bana İtalya'ya gidip araştırmalarımı sürdürmem için gerekli olan giriş iznini, yani giriş vizesini vermemişlerdi.

Görülüyor ki, CIA bu işi önlemek için karşı önlemler almıştı. ABD yönetimine yaranmak isteyen İtalyan yargı organlarının da, Papa suikastinin içyüzünün ortaya çıkarılması pek işine gelmiyor. Ve böylece araştırmayı sonuna erdiremeden yurda döndüm.

Uğursuz amaç

Artık kısmen de olsa, bazı sonuçlar çıkarmak olanaklıdır. Örneğin, Roma'daki saldırı öncesindeki aşamada eylem gösteren kişileri gözden geçirdiğimizde şu sonuç çıkıyor: Bunların tümü faşisttir. Ve tümü teröristtir ya da terör eylemlerini kışkırtanlardır. Paul Henze, Münih'te, Ankara ve İstanbul'da bu işleri örgütlemeye uzmanlaşmıştır. Suikaste katılanlardan ikisi, Ağca ve Nazer profesyonel katillerdir. Ötekiler için de politik cinayetler, istenilen amaca ulaşmada yararlanılan alışılmış bir yöntemdir.

Onlar tüm cinayetlere antikomünist gerekçeler gösteriyorlar. Ama onların kurbanları sadece onların "kızılar" dedikleri kişiler değil. 1979'da Türkiye'de tanınmış burjuva gazetecisi olan Abdi İpekçi onların saldırı hedefi oldu. İpekçi'nin öldürülmesi, yığılmalık faşist terörün geniş olarak yayılmasına hız verdi. Bu da parlamenter rejimin yıkılmasına ve askersel diktatörlüğün kurulmasına yol açtı. 1981'de Ağca'nın Papa'ya ateş açması da, ardından Washington'un Sovyet düşmanı isleri bir yanardağ püskürürcesine artırmasını getirdi. CIA içinde faşizan klingen, Henze, Nazer, Altaylı ve onların suç ortaklarının, yalnız alışılmış cinayet planları uygulamakla yetinmeyip, açık gösterişli cinayetler işleme ve şimdiye kadar alışılmamış hedeflere yönelme gibi, riziko taşıyan bu amacı kendileri açısından belirli ölçüde gerçekleştirmişler.

Papa'ya saldırının esinleyicilerinin inceden inceye düşünülmüş planları, Beyaz Saray'ın şimdiki sahiplerinin çulgnlık derecesine varan "komünizme karşı haçlı seferi" görüşleriyle, bağlıydı. Plan, "haçlı seferi" yürütücülerinin Moskova ve Sofya'nın uluslararası terörizmle bağlı olduğu yolları uydurmaları, yalanları hiçbir seçme yapmadan olduğu gibi yutturmaya sarılacakları yönündeki mantıksal temele dayanıyordu. Öyle de oldu. Anımsayalım, daha 1981 yılının Ocak ayında, Beyaz Saray'a şimdiki sahiplerinin yerleşmesinden 10 gün sonra, o zamanki ABD Dışişleri Bakanı Haig, ileride her ne pahasına olursa olsun Batı'da terörizmin alıp yürümesinin sorumluluğunu komünistlere yüklemek için herhangi bir "enformasyon" bulmanın "başta gelen görev" olduğunu ilan etti. Elbette böyle kanıt yoktu, olamazdı da. Ama Haig yüksek sesle bunların bulunmamış olduğundan yakınıyordu. Ve bir süre sonra Amerikan basınında ilk kez CIA görevlisi Paul Henze, Papa'ya saldırıya ilişkin antisovyetik haberi uydurdu ve geniş olarak yaydı. Ne ki, şimdi bizim elimizde Henze'nin suçlu olduğunu ve en azından öteki iki CIA ajanının, Ruzi Nazer ve Enver Altaylı'nın Papa suikastine katıldıklarını gösteren kanıtlar var. Demek ki, bu, CIA içinde de biliniyordu.

Ağca, sadece başkalarının iradesini yerine getirmiştir. Bozkurt Serdar Çelebi, para ve direktiflerle katıldığı cinayetin aracıdır. CIA'nın gizlilik kuralları gereğince, Ağca'nın cinayeti kimin planladığını

bilmemesi gerekir. CIA önceleri de, Küba yöneticilerine karşı defalarca suikast hazırlarken Amerikan mafyasının, CIA'nın gizli araçları rolü oynayan mafya elebaşlarının emrindeki katilleri Küba'ya göndermiştir. Böyle bir örgütlenme sistemi içinde yakalanan katiller, sorgulamalarında komponun hazırlandığı merkezi ele verecek durumda değildirler. İşte bundan ötürü şimdiki antikomünist komponun bilinçli olarak parçalanmış ve bir hayli gerilere uzanan ağır parçalarını bir araya getirmek son derece zordur. Hele bu, bir gazetecinin tek başına yapabileceği bir iş değildir.

- Bu röportaj, gerekli bir araştırmanın başlangıcıdır. İnaniyorum ki, bu araştırma başkalanca sürdürülecek ve başarıyla sonuçlandırılacaktır.



Terörizmin ardında kim var?

Dr. Norbert MADLOCH

"Geçtiğimiz 35 yıl boyunca hükümetimiz terörizmi bir dış politika silahı olarak düzenli bir şekilde kullandı". ABD Ulusal Güvenlik Araştırma Merkezi çalışanlarından John Marks'ın pek çok şeyi açığa vuran bu itirafı 30 Haziran 1977 günlü International Herald Tribune gazetesinde yayınlandı. Böylece, Birleşik Amerika'da egemen olanların terörizme, kendi hegemonyacı çıkarları doğrultusunda bir silah, politikada kullanılan bir araç olarak başvurmaktan hiç de çekinmedikleri açıkça ortaya çıktı. Terörizm yönteminin hangi boyutlarda kullanıldığı konusunda 12 Eylül 1976 tarihli "New York Times Magazine"de çıkan bir haber bilgi veriyor. Haberde, CIA'nin 1950'li yılların ortalarından bu yana 900 kez başka devletlerin içişlerine yoğun bir şekilde karıştığı, "istenmeyen politikacılar"a karşı eylemler yaptığı ve "bütün dünyada gizli savaşlar" yürüttüğü bildiriliyor. Bizzat CIA ve Pentagon tarafından yönetilen ya da onlar tarafından kışkırtılan bozgunculuk ve saldırı eylemlerinde 10 milyonu aşkın insanın öldüğü açıklanıyor.

Antikomünist bir masalın ikiz kardeşi

Ama, emperyalizmin en gerici çevreleri terörizme başvurma konusundaki bütün rekorları, 1980'li yıllarda kırdılar. Bu konuda, sadece Orta Amerika'da, Yakın Doğu'da, Afrika'nın güneyinde, Afganistan'da ve kapitalist dünyanın daha birçok yerinde hemen hemen hergün yapılan terör eylemlerini hatırlamak yeter. Bu eylemlerde ölenlerin ve yaralananların, yıkılan fabrika ve yapıların sayısı, şimdiye kadarki bütün sayıları aşıyor. Emperyalist politikacılar, askerler ve ideologlar, yüzleri kızarmadan bu terörizmi haklı göstermeye çalışıyorlar, onun toplumsal ilerleme güçlerini geriletmede ve uluslararası güçler dengesini kendi yararlarına değiştirmede kullanılan bir araç olduğunu söylüyorlar.

Gerçek amaçları konusunda dünya kamuoyunu aldatmak için Reagan yönetimi, işe başlar başlamaz, bayrağında "terörizme karşı

savaşım"ın yazılı olduğunu söyledi. Ama Reagan yönetimi, terörizm derken, tüm ilerici güçlerin mahkum ettikleri aşırı sağ terör eylemlerini ya da o zamana kadar uygulanan ABD politikasını değil, ulusal ve toplumsal kurtuluşları için savaşım veren halkları, yeryüzündeki tüm ilerici devletleri ve güçleri kast ediyordu. 28 Ocak 1981'de, Reagan yönetiminin işbaşına gelmesinden sonraki ilk basın toplantısında, o zamanki ABD dışişleri bakanı Haig, Reagan yönetiminin aşırı silahlanmayı ve çatışmayı artırma politikasını haklı göstermeye çalıştı. Bunu yaparken sığındığı yalanlardan birisi de, SSCB'nin, proletarya enternasyonalizmine dayalı politikasının ve ulusal kurtuluş hareketleriyle dayanışmasının sonucu, "uluslararası terörizmin yuvası ve kıskırtıcısı" durumuna geldiği idi. O zaman bu zamandır, böylesi ya da benzeri açıklamalar şimdiki ABD yönetiminin temsilcilerinin ağızlarından düşürmedikleri sözler oldu. Bilindiği gibi Başkan Reagan'ın kendisi, 1983 Martında yaptığı ünlü Orlando konuşmasında, Sovyetler Birliği'nin "çağdaş dünyadaki kötülüklerin merkezi" olduğu hezeyanını savurdu.

Bu adamların kafasındaki o bulanık, aşırı antikomünist dünya görüşüne göre, ulusal kurtuluş hareketleri, sınıf savaşımı, barış demokrasi için yapılan yığın hareketleri olsa olsa "Moskova'nın dünya çapında çevirdiği fesat"ın, komünistlerin zorla sözüm ona devrim ihraç etmelerinin bir ürünü olabilirler. 1917'den beri sürekli ısıtılıp ısıtılıp öne sürülen bu uydurma, bugün, emperyalist terörizmi, bütün ilerici devletlerin karşıdevrimci bir şekilde yok edilmesi politikasını, bir atom roketleri savaşına evet denmesini bir tür haklı göstermekten başka birşeye yaramıyor. Böylece, emperyalizmin terörizm konusundaki bu yalanının, Batı'nın sözüm ona Sovyetler Birliği tarafından askersel olarak tehdit edildiği masalının bir başka biçimi, onun ikiz kardeşi olduğu ortaya çıkıyor.

Marksizm-Leninizm'in, komünistlerin, terörizm ve sözüm ona devrim ihraç konusundaki tutumları her zaman açık ve tartışma götürmez olmuştur. Komünistler, ister maceracı bireyci biçimde olsun, ister örnekleri gittikçe artan, hükümetlerce uygulanan açık baskı politikası şeklinde olsun, terörün her türünü kesinlikle reddederler. Terör denince sadece Tel-Aviv'in Filistin'lilere karşı uyguladığı terör ya da yine Vaşington'un desteklediği Latin Amerika'daki diktatörlüklerin, yahut Güney Afrika'daki ırkçıların uyguladığı terör anlaşılıyor. Sözüm ona devrim ihraç kavramı konusunda Lenin şöyle diyordu: "Böylesi bir 'teori' Marksizmden bütünüyle kopmak olurdu, çünkü, Marksizm devrimlerin 'kızıştırılması'nı yadsır, devrimler, devrimlere yol açan sınıf çatışmalarının keskinleşmesi arttığı ölçüde gelişirler". Bu konular değişmemiştir ve komünist partilerinin pek çok belgesinde, Sovyetler Birliği'nin öteki sosyalist devletlerle birlikte BM'e getirdiği anlaşma tasarılarında yer almaktadır.

ABD ve öteki emperyalist devletlerin yönetici çevrelerinin terörizme karşı sözüm ona savaşım yürüttükleri konusundaki açıklamalarının, emperyalizmin sınıf çıkarlarını korumak için daha da ipini kopartmış bir terörizmden yararlanmak amacıyla çevirdikleri demagojik bir manevra olduğu görülmüyor. Emperyalizmin devlet terörünün 80'li yıllarda tırmanması bunu gösteriyor. Ama bunun yanı sıra, tarih deneyimi de, terörist eylemlerin tekelci sermayenin en gerici ve en saldırgan çevrelerinin her türlü toplumsal ilerlemeyi durdurmak ve tarihin çarkını geri döndürmek için uyguladıkları bir yöntem olduğunu kanıtlıyor.

Ama, günümüzün özelliği, bazı kapitalist devletlerin hükümetlerinin dış, askersel ve iç politikada terörist yöntemlere başvurulmasına gittikçe daha fazla rağbet etmeleri ve terörist bozguncu eylemlerin boyutlarının hatırısayılır biçimde yaygınlaşmış olmasıdır. ABD ve öteki emperyalist ülkelerde bu, özü itibarıyla, saldırganlığın ve serüvenciliğin artmasının bir belirtisidir. MC 14/3 sayılı NATO direktifinin (Örtülü savaşım yürütülmesi), ABD ordusuna çıkartılan FM 30-31 numaralı buyruğun ("sol" gruplara ajanların sızdırılması), Pentagon'un 10-1 numaralı "operasyon planı"nın (Avrupa'da "alışılabilirlik dışındaki araçlarla" bir savaşım hazırlanması) ve emperyalizmin başka gizli belgelerinin içeriği de bunu doğrulamaktadır.

Uluslararası gerginlikleri arttırmakta kullanılan ve saldırı hazırlığı olan terörist yöntemlerin alanı, bombalı saldırılardan, politik suikastlardan, gerici terör rejimlerinin desteklenmesinden, karşıdevrimci çetelerin oluşturulmasından manevi bir psikolojik terör yaratılmasına, yığınlarda antikomünist bir psikoz oluşturulmasına kadar uzanıyor. Bu konuda her türlü ahlaksal kavram hiçe sayılarak gerçek baş aşağı ediliyor, bozguncu çeteleri ve teröristler "özgürlük savaşçıları" oluyor, toplumsal ilerleme güçleri ise kötülüğün ete kemiğe bürünmüş biçimi olarak gösteriliyor. CIA ajanlarının Türk faşisti Ali Ağca'nın 13 Mayıs 1981 günü Papa II. Jean Paul'e yaptığı suikasta Bulgar yurttaşlarının parmağı olduğu yalanını öne sürmeleri, ya da Polonya Halk Cumhuriyetindeki karşıdevrimci girişimlerin göklere çıkarılması, bu konuda sosyalist devletlere karşı ne türden yöntemlerini kullanıldığını açıkça gösteriyor.

Emperyalist devletlerin en saldırgan çevrelerinin uluslararası politika alanında gittikçe artan ölçüde terörist yöntemlere başvurmalarının üstünün örtülmesi için başlıca neler söylendiği de, 1979 yılında Kudüs'te toplanan, Terörizm Konferansı diye adlandırılan, konferansta açıkça ortaya çıktı. Uluslararası güçler dengesinde emperyalizmin aleyhine gözle görülür değişiklikler olmasına şu görüşlerle şiddetle karşı çıkılacaktı: Terörizme başvurmak her zaman SSCB dış politikasının bir ilkesi olmuştur; ulusal kurtuluş hareketlerinin verdikleri savaşım

terörizmle aynı kefeye konmalıdır; bu terörizm Batı uygarlığı için bir atom savaşından daha tehlikelidir. Açık ki, bu görüşlerden amaç, dikkatleri emperyalist güçlerin terörizm uygulamalarından başka yerlere çevirmek, antikomünizme yeni sahte kanıtlar sağlamak ve ABD'nin zorla dayattığı aşırı silahlanma politikasını şirin göstermektir.

Terörizmin artışıyla birlikte Batılı haber araçları da sık sık ve riya-karca, uluslararası terörizmin merkezinin neresi olabileceği sorusunu gündeme getiriyorlar. Yukarıda sözünü ettiğimiz olguların ışığında, bu soruya tartışma götürmez bir yanıt verilebilir: Uluslararası terörizmin merkezi, ABD gizli servislerinin ve Pentagon'un başlarıyla Beyaz Sarayın etkin danışmanlarının ne gibi gizli saldırgan terörist eylemler yapabileceğini düşünmek ve bu konuda direktifler hazırlamak için düzenli olarak toplandıkları Vaşington'da Beyaz Saray'ın bodrum katındaki odadır.

CIA'nın ve Pentagon'un bütün planları ve eylemleri, ABD'nin bu iki organının Hitler faşistlerinin terörist yöntemlerini sistemli bir şekilde işleyip geliştirdiklerini ve bütünsel bir sistem durumuna getirdiklerini gösteriyor. Ve şimdi Reagan yönetiminde, CIA ve Pentagon eskisinden daha geniş bir etkiye ve hareket olanağına sahiptir. Devletin bu örgütlerin hizmetine koştugu olanaklar bunu açıkça gösteriyor. Sadece 1982-83 mali yılında Pentagon'a resmen ayrılan tutar %18, CIA'ye ayrılan tutar ise %25 arttı. 30 bini aşkın yüksek düzeyde görevli, ajan ve paralı espiyonla, CIA uluslararası alanda faaliyet gösteren en büyük devlet casusluk, bozgunculuk ve terörizm örgütü durumuna geldi.

Pentagon'un direktifleri

Caspar Weinberg'in Pentagon'a girmesi terörist eylemlerin ABD silahlı kuvvetleri eliyle genişletilmesine yeni nitelikler getirdi. "International Herald Tribune" gazetesinin 5-6 Haziran 1982 tarihlerinde açıkladığı "Savunma konusunda yönergeler" başlığını taşıyan gizli belgeye göre, Weinberger göreve gelişinden kısa bir süre sonra şu buyruğu veriyordu: "Konvansiyonel silahlı kuvvetlerin kullanılmasının zamansız, yersiz ve olanaksız olduğu yerlerde ABD'nin askersel gücünü göstermek için, özel operasyonlar yürütecek birlikleri yeniden canlandırmalı ve güçlendirmeliyiz". Pentagon bu yönergenin gerçekleştirilmesi için, özellikle ABD ordusundaki "Özel Güçler" in genişletilmesini öngören beş yıllık bir program hazırladı. 1982 Eylülünde, bu yönerge uyarınca, Tuğgeneral Joseph Lutz yönetiminde bir "Özel Askersel Operasyonlar Başkomutanlığı" kuruldu. Bu komutanlığın görevi yıkıcı bir savaş yönetmek için bozguncuları etkili bir şekilde eğitmek ve yıkıcı eylemler arasında askersel bir eşgüdüm sağlamak oldu.

Bu özel başkomutanlığın emrine verilenler arasında Viyetnam'daki vahşice canilikleri ile kara ün kazanmış Yeşil Bereliler de vardı. Her Yeşil Bereli, "New York Times" gazetesinin 1982 Haziranında yazdığı gibi, "sabotajlar yapmayı, evlere saldırmayı ve alışlagelmışin dışında bir savaş yürütmekte kullanılan öteki uygulamaları" öğrenmesi için tam bir terörist eğitiminden geçmiştir. Gizli cinayetler hazırlamak bunların günlük işlerindendir. Yeşil Bereliler şimdi, 1983'de Fort Huachuca-Arizona'da kurulan "Orta Amerika'da Gizli Savaş Yürütme Merkezi"nin planları uyarınca (Omega Yarıküresi Projesi) öncelikle Nikaragua'ya ve El Salvador'daki ulusal kurtuluş hareketine karşı kullanılıyorlar.

Terörist yöntemler için hazırlanmış ABD askersel birlikleri arasında "Çevik Kuvvetler"i de saymak gerekir. 70'li yılların başında 100 bin kişilik olan bu birlik günümüzde 400-600 bin kişiye çıktı. Bu birlik, Amerikan tekellerinin ve askersel çevrelerinin kendi hegemonyacı çıkarlarını tehlikede gördükleri yerlere sürülmek amacıyla genişletildi. Çevik Kuvvetler arasında, "kara kuşlar" ve "kara gemiler" diye adlandırılan, herhangi bir ülkenin bandrasını taşımayan uçaklar ve gemiler de var. Çevik Kuvvetler özellikle tehlikelidir, çünkü bunlar atom silahına da sahiptirler ve palnlanmış terörist eylemleriyle dünya barışı için bir tehdit oluşturmaktadırlar.

Günümüzde emperyalist terör öncelikle Orta Amerika ve Karaibler, Afrika'nın güneyi, Yakındoğu bölgelerine ve Afganistan'a yöneliktir. Buralarda eylemler yapan terör çeteleri teröristlerden oluşan, birbirinden kopuk çulğun gruplar değildir. Bunlar pis işlerini, bozgunculuk ve adam öldürmeyi, ABD, İsrail, Güney Afrika ve öteki kapitalist devletlerden aldıkları geniş parasal ve maddi destekle yürüten eğitilmiş birliklerdir. Bu da, bu devletlerin, bugünkü ilerici ülke ve hareketlerin ekonomik ve politik istikrarlarını bozmayı, doğrudan askersel müdahaleleri hazırlamayı ve dünyadaki politik gerginlikleri körüklemeyi amaçlayan saldırganlığı turandırma stratejilerini, bilinçli bir şekilde ve büyük ölçüde terörizm üzerine kurduklarını açıkça gösteriyor. Onlar, terörizme başvuruldukça korku ve dehşetin yaygınlaşacağını, halk yığınlarının en gerici emperyalist çevrelerin saldırgan politikasına karşı çıkma isteğinin felce uğrayacağını düşünüyorlar.

Yıkıcı savaş yürütenlerin cephaneliğinde neler var?

Bu amaçla kullanılan terörizmin biçimleri, nerede olursa olsun, hemen hemen hep aynı tabloyu çiziyor:

*Birincisi: Demiryolları, havaalanları, limanlar, elektrik santralleri, enerji nakil hatları, kamyon ve otobüs güzergahları, petrol boru hatları ve rafineriler gibi altyapı kuruluşlarına saldırılar, tarım kooperatiflerinin tahrib edilmesi, hasat ürünlerinin ve tohumlukların yok e-

dilmesi, sağlık kuruluşlarının ve okulların ateşe verilmesi. Sadece Afganistan'da, şimdiye kadar 1841 okul ve ülkedeki 76 hastahanedan 31'i yıkıldı. Böylesi saldırıların yol açtığı maddi zarar Angola'da şimdiden 8 milyar doları aştı, Afganistan'da, Afganistan Demokratik Cumhuriyeti Başbakanı Sultan Ali Kışmand'ın belirttiğine göre, yaklaşık 24 milyar Afganî'yi (yaklaşık 500 milyon dolar) buldu. Lübnan ve Irak'a ya da Angola, Mozambik ve Lesoto'ya yapılan silahlı saldırılar, İsrail ve Güney Afrika'nın işi daha da ileri götürdüklerini, bu işe kendi düzenli askersel birliklerini sürmekten çekinmediklerini gösteriyor.

*İkincisi: Surinam, Granada, Gana, Seyşeller, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti ve diğerleri gibi gittikçe daha çok sayıda genç ulusal devlete karşı karşıdevrimci darbe girişimleri hazırlanıyor ve uygulanıyor. Burada, Mozambik Halk Cumhuriyeti cumhurbaşkanı Samora Moizes Maşel, Libya devriminin önderi Muammer El Kaddafi, Madagaskar cumhurbaşkanı Didier Ratsiraka'ya karşı planlanan suikastleri, Lesoto'da ilerici politikacıların öldürülmesini, Panama'daki antiemperyalist değişikliklerin lideri General Omar Torrijos'un esrarengiz ölümünü hatırlayalım. Hatta, Güney Afrika gizli servisi NİS, Afrika Ulusal Kongresi'nin yönetici kadrolarını fiziksel olarak ortadan kaldırmak için düzenli kaatil komandoları kurdu.

*Üçüncüsü: Soykırımına kadar varan cinayet akınları. El Salvador'da hükümetin uyguladığı ve 80'li yıllarda yaklaşık 50 bin sivilin hayatına malolan terör konusunda, bir büyük burjuva gazetesi olan "Frankfurter Allgemeine Zeitung" bile 4 Aralık 1982 tarihli sayısında şöyle yazıyordu: "Öldürülmüş ve parçalanmış insanlar ve şiddete uğramış çocuklar, gözünü kan bürümüş bir ordunun marifetleridir". Guatemala'daki Rios-Montt rejimi de, kızılдерli halkların tümünün kökünü kazıran aynı şeyleri yapıyordu. Bugün emperyalizmin kanlı izleri, Oradour ve Lidice'den başlayıp, Vietnam'dan geçip, 1982'de Sabra ve Şatila Filistin mülteciler kamplarındaki barbarca cinayetlere, İsrail'in Filistin halkına karşı işlediği toplu kırm suçu kadar uzanıyor.

*Dördüncüsü: Terörist çetelerinin pek çoğu, suçlarını, onurlu dinsel, ulusal ya da ilerici amaçlar güttükleri izlenimini uyandıracak isimler arkasına gizlenerek işliyorlar. Afganistan'daki "İslamın Kurtarıcıları", "Angola'nın Tam Bağımsızlığı İçin Ulusal Birlik"(UNİTA), ya da Kostarika'da üslenip Nikaragua'ya karşı eylemler yapan "Sandino Devrimci Cephesi" gibi aldatıcı isimler buna bir örnektir. Bu karşı devrimci terörist grupların çoğunluğunu bilinçsiz paralı askerler, eski büyük toprak sahipleri, gerici politik göçmen grupları, dönemler, emperyalizmin ajanları caniler oluşturuyor. Bu paralı askerlerden birisi olan Güney Rodezya ordusunun eski binbaşılardan Anthony Husher bu konuda gayet açık olarak şunları anlattı: "Beni, kızılıarı ve siyahıları öldürmem için işe aldılar. Herşey açıktır! Bu iş için bana iyi para verdi-

ler, ve ben, bana ne kadar çok para verilirse o kadar çok kızılıarı tanırlarına yollarım."

Nerede yapılırsa yapılsın, bütün terörist eylemler çoğu zaman ayrıntılarına kadar CİA ve Vaşington'un diğer resmi organlarının onayı ile yapılmıştır.

Başasağı giden kapitalizmin canice özellikleri

Emperyalist ülkelerde 1980'li yıllarda da sağ terör ve ilerici güçlere karşı devletin baskı önlemleri arttı. Federal Almanya, İtalya ve öteki emperyalist ülkelerdeki sağ terörizm 1980'den bu yana, düzmece sol grupların kabul edilemez, serüvenci terörizminin 1960'lı ve 70'li yılların toplamında aldığı candan çok daha fazlasını aldı. Sadece ABD'de 1980-81 yıllarında politik saldırıların sayısı beş kat arttı. Federal Almanya'da aşırı sağcıların işledikleri suçların sayısı 1974'te 136 iken 1981'de 1824'e çıktı. Şili, Uruguay, Güney Kore ve başka kapitalist devletlerde de devlet terörü gözle görülür biçimde artıyor. Bundan kısa bir süre önce üç Afrika Ulusal Kongresi militanının Güney Afrika'da vahşice idam edilmesi, Güney Afrika'nın politik tutuklularla dolu ve insanların suçsuz yere idam edildiği ırkçı bir devlet olduğu gerçeğini dünya kamuoyunun gözleri önüne bir kez daha serdi.

ABD Komünist Partisi Genel Sekreteri Gus Hall, partisinin 1982 Nisan'ında yapılan 2. Olağanüstü Konferansında günümüz emperyalizmini şu sözlerle niteledi: "Kapitalizmin çöküş çağında, onun bütün iğrenç vicdansız ve canice özellikleri daha iğrenç, daha vicdansız ve daha canice duruma geliyor". Gus Hall başka bir yerde de, Amerika'nın insanlığı bir atom savaşı tehdidiyle baskı altına alma politikasına geçmesini "nükleer terörizm" olarak adlandırıyor. Gus Hall'in ne denli haklı olduğunu ABD Cumhurbaşkanı danışmanı Richard Pipes'in Amerikan dergisi "Newsweek" in 30 Mart 1981 tarihli sayısında çıkan açıklaması gösteriyor. Pipes şöyle diyordu: "Başta gelen Sovyet politikacıları tercihlerini yapmalıdırlar: Ya komünist sistemi güzellikle Batı modeline dönüştürürler ya da onu savaşa sokarlar. Bunun dışında başka bir seçenekleri yoktur".

Bu yılın Nisan ayında Berlin'de yapılan Uluslararası Karl Marks Konferansında dünya komünist hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin birçok temsilcisi emperyalizmin en gerici çevrelerinin stratejisinde terörizmin rolünün tehlikeli bir biçimde artmasına dikkati çektiler. Bu durumu kapitalizmin derinleşen tarihsel bunalımının bir sonucu olarak değerlendirdiler. Bu durumun aynı zamanda uluslararası gericiğin bütün çatışma, silahlanma ve terör planlarını ve uygulamalarını engellemek için tüm ilerici güçlerin olanaklı en geniş, en çok biçimli bağlaşıklıkları kurmak amacıyla daha kararlı davranmaları zorunluluğunu getirdiğini belirttiler. Karl Marks'ın, "Özel kişiler arasındaki iliş-

kileri düzenlemesi gereken basit ahlak ve hukuk yasalarının uluslar arasındaki ilişkilerde geçerli en üst yasalar durumuna getirilmesi" istemini, her yerde ve kalıcı olarak gerçekleştirmek için, bunun gerekli olduğunu vurguladılar.



TÜSTAV

